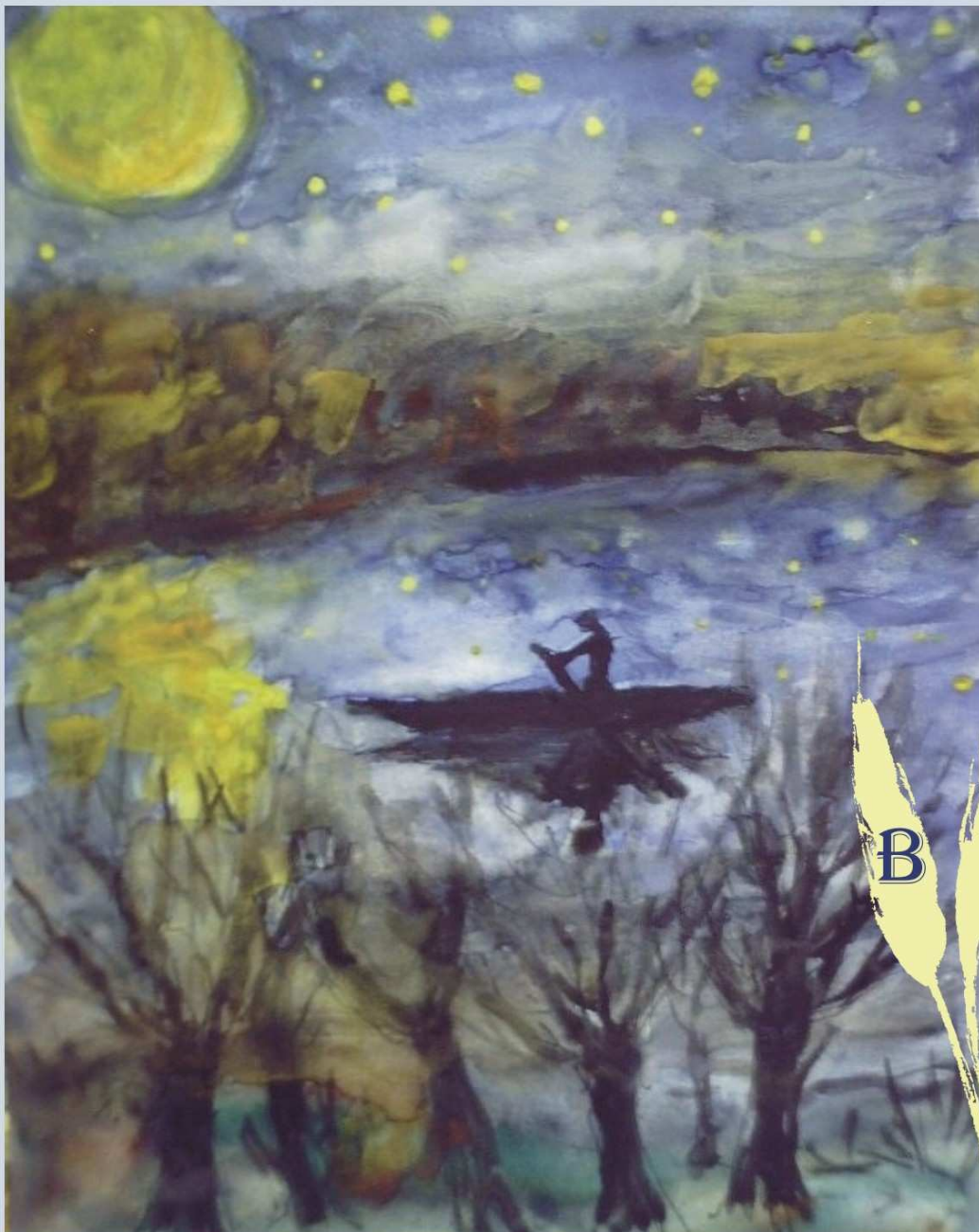

Borsodi Kalászolás

HALÁSZI ALADÁR

Csillagruhamba öltözöm!

B K

BORSODI KALÁSZOLÁS

5.

Halászi Aladár

**CSILLAGRUHÁMBA
ÖLTÖZÖM!**

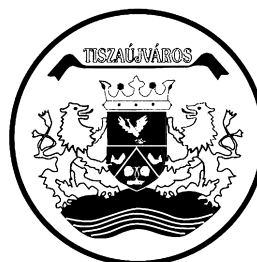
II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár
Miskolc
2007

Borsodi Kalászolás

5.

Sorozatszerkesztő: Venyigéné Makrányi Margit

Támogatók:

Városi Önkormányzat
Tiszaújváros

II. RÁKÓCZI FERENC Megyei Könyvtár

Lektor: Rideg István

Grafikák: Dézsy Attila

Szerkesztette, és a borítót tervezte: Vajda Éva

ISBN 978-963-9654-04-2

ISSN 1787-7202

Kiadja a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár
Felelős kiadó Venyigéné Makrányi Margit igazgató

© Halászi Aladár, 2007.

© Dézsy Attila, 2007.

© II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár, 2007.

ELŐSZÓ

Kedves Olvasó!

Egy könyvtáros munkája nem elsősorban arról szól, hogy eddig nem létező alkotásokat hoz létre, még csak nem is arról, hogy a segítségével művek születnek. A mi munkánk olyan szolgálat, ami sokszor észrevétlenül segíti az alkotás folyamatát, alig érzékelhető apró információkkal, egy – egy idézet, egy éppen releváns adat megtalálásával, vagy éppen egy jó időben érkezett tanáccsal segíti az alkotót, a tanulót, a gondolatokat ízlelgető, vagy éppen kalandot kereső olvasót. S nem is igazán vágyunk ennél többre, hacsak arra nem, hogy ha módunkban áll, még konkrétabb eszközökkel segítsünk megszületni új gondolatokat, létrejönni új műveket, melyeket az utánunk jövőők is örömmel, talán haszonnal forgathatnak.

A II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár a 2005-ben életre hívott sorozattal, a Borsodi Kalászolással arra vállalkozott, hogy segítsen megszületni alkotásokat, segítsen eljuttatni az olvasókhöz olyan gondolatokat, melyeknek köze van e megyéhez, az itt élő emberekhez.

E sorozatunk legújabb kötete a Tiszaújvárosban élő Halászi Aladár munkája, akinek hetedik kötetével indítottuk útjára vállalkozásunkat.

Halászi Aladár ezer szállal kötődik szűkebb pátriánkhoz, bár nem ennek a megyének szülötte. Diákként a tokaji, majd a

sárospataki almamáter falai között oly közel került az itt élő emberekhez, hogy tanári pályafutása több mint négy évtizedét ebben a megyében, s túlnyomó részét egy olyan városban töltötte, ahol a hagyományokat napjainkban alakítják. E hagyományalakítók egyike Halászi Tanár Úr is, aki pedagógiai, nyelvészeti, publicisztikai munkái mellett már korábban is belekóstolt a novellák, elbeszélések világába, s versei közül is számos olvasható különböző antológiákban.

Mostani kötete – csakúgy mint az előző kettő – a szerző sokirányú érdeklődéséről tudósít. Felfedezhetjük a kötetben a szerző legkedveltebb műfajainak szinte mindegyikét. Az aforizmák, a mindig örömet jelentő és gyakran elismerést hozó versek mellett újdonságokkal is találkozhatunk a kötet lapjain. Haiku és limerick írásával is foglalkozik újabban a szerző, melyekből szintén olvashatunk egy-egy csokorra valót.

A kötetet a jó barát, a pedagógustárs, a megyében élő művésztanár, Dézsy Attila munkái díszítik.

Bízom benne Kedves Olvasó, hogy az alkotás folyamata nem zárul le a kötet megjelenésével. Halászi Aladár gondolatai újra életre kelnek, létrejönnek a minden alkotó és gondolkodó, érző ember számára fontos találkozások. Kívánom, hogy minél többen találjanak olyan gondolatot a kötetben, kerüljenek olyan hangulatba, sikerüljön érzelmeikhez olyan megerősítést, netán támogatást találni, amelyért érdemes volt kézbe venni a szerző munkáját. Ha ez sikerült, a kiadó már elégedett lehet.

Miskolc, 2007 őszén

Venyigéné Makrányi Margit

Csillagruhámba öltözöm!

*Csillag vagyok a lomb között,
csak zöld levélbe öltözött.
Fényem is zöldnek látható,
tüzem harmattal oltható.*

*Nem irigylek más csillagot,
hogyan hevül, miként ragyog,
ha összeérhet két levél
s a mikrokozmoszról regél.*

*Társam nem a Göncölszekér,
hanem köröttem sok levél,
meg a madár az ágbogán,
együtt nyugszunk-kelünk korán.*

*Az űrben fenn hideg a fény,
messze a másik, nincs remény
felmelegedni, nem lehet,
örök a fagy minden felett.*

*De lenn a földön otthonom,
zöld csillagokról álmodom;
fényükben reggel megfürdöm,
csillagruhámba öltözöm.*

Fenyősrató

*Ágaidon nem billeg az ökörszem,
kis tövedet gyantaverejték veri már.
Holtod után centire mérnek, zsineges
hurkokat aggatnak a lombod köré.
Erkélyen várod halotti ruhád,
mit díszül szán a fényt, születést
ünneplő gyerekek örömére a család.*

*Millió tűleveled nem éri már a nap,
csak a gyertya koromja, síri fénye;
vékony törzsed nem hajlik a szélben;
villám se sújtja üveghegyed;
nem lesz belőled bölcső, jászol,
se keresztfa, csak sistergő tűz,
mi elillan, mint ünnepi ízek a szánkból.*

*Már hullik is örökzöld leveled,
és a könnyemen át sírni látom
a pacsirtát is bús töveden.*

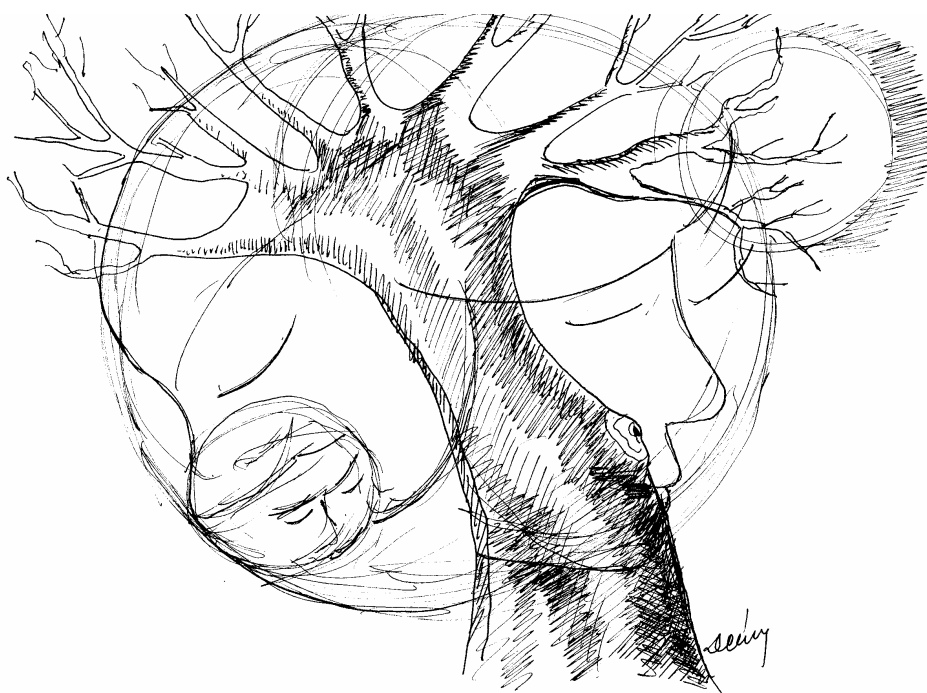
Falak

*Falak közt várok,
kívül rekedten röpködnek
körül az álmok.*

*Fény csak törten ér,
mint szomjas, száraz homokot
a szivárgó vér.*

*Beletört körmöm,
nem ereszt a zord ór, a fagy,
feltart a börtön.*

*Harsonahang
roppantja bilincsem össze,
vagy lélekharang?*

A tó

*Kerek kárász itt a tó,
Szomjas szelet itató,
Hallal alvó sás-mező,
Holdnak tükröt emelő.*

*Napra villan a vize,
Öreg hal kavar bele.
Ezer madár kiabál,
Belőlük áll ki a bál.*

*Hangjuk külön éktelen
Nincsen benne értelem,
Együtt már andalító
Dalt zúg az angyali tó.*

*Tavirózsa, náderdő,
Béka, szúnyoglegelő.
Csónakomat ringató,
Horgomnak halat adó,*

*Mélységével biztató,
Párájával sirató
a tó.*

Villon búcsúja

*Herceg! Disznó vagy!
hörgött Villon két krákogás között,
utoljára jó nagyot köpött,
mielőtt e világból elköltözött.*

Intés

*Szigorú rendje van itt a szónak, tettnek,
aki megbontja egységét, az eretnek.*

Reménytelenül

*Jelenem temetője a múltnak,
a jövőm mély kút,
bele ábrándok hullnak.*

*Hova billen a sorsom, nem tudom,
egyedül járok
térdel taposott úton.*

*Rőt alkonyokon Nap után nézek...
Jön-e még hajnal?
Hold, csillag csenevészek.*

Áradat

*Nyugtalan alszom, álmom elnehezült...
Életem ütemét monoton veri ér-dobokon
emlékem kristály patakja, mely a múlt mocsarába ült,
s előmlött megkövesült ábrándokon.*

*A rám tört éj nem ereszt, patakom se csobog,
hömpölyög már, ébred az érzés:
szaggatja partjait, szívem kérgét,
tépi a sás, nád gyökerét; úszik hínár
a folyamban, olvad a láp, viszi az ár.*

*Az eszme kövein, arany homokon
majd megtisztul szennyétől e bús özön,
vízében a vágy pisztrángja fölfelé surran,
mint az emlékezés vissza, a gondolat
előre az időben éber hajnalokon,
és megfürdik benne az illanó öröm.*

Hazafelé

*Csónak siklik a Tiszán,
mint fagyott havon a szán
tova, tova lefelé,
gyöngyöt szór maga elé.*

*Benne öreg halász ül
roskatagon, egyedül.
Evezője vízben csobban,
ladikján lágy hullám loccsan.*

*Hala – ha van – alig... Minek?
Úgyse főzi meg senkinek.
Kikötője nem messze már...
Szemfedője a holdsugár.*

Téren és időn (át)folyó

*Keletről jössz, mint Árpád, hős vezérünk,
sziklákat aranyló homokká zúzva
rohansz a Kárpátokból le, elébünk,
partjaidon fűzekkel koszorúzva.*

*Rejteket és életet adtál nekünk,
dalok, mesék hősévé magasodtál,
horda elé álltál, ha jött ellenünk,
vétkes béke után magyar maradtál.*

*Himnuszba foglalva örökre, neved
ragyog, mint fényes csillag tükröd felett.
Maradj mély medredben, ringasd csónakunk,*

*nyugalmat adj, halat, békés merengést:
feledtess múltat, mondj jövőt, szép mesést:
lesz újabb ezer év, boldog holnapunk.*

Március

*A hegygerinc felhőbe vág,
szelet hasít a barkaág;
rügyköntösét magára húzva
dideregve vár a virág.*

*Csak nap tüze vetkőzteti,
száz dongószárny szellőzteti;
illatködét a szél hordja szét,
viszi a tavasz üzenetét.*

*Lányok kezében aranyág,
hajukban harmatos virág;
fiúk ajkán katonadal,
egy régi márciusra vall.*

Ha üzensz

*Ne a versről szóljon a vers,
ne is az irodalomról;
ne a dalról énekelj;
ne azt fessd, mint csinálsz önarcképet;
ha színész vagy, ne magad add elő;
bohócként ha csupán sapkád gombját fényesíted, csak
sírnak rajtad.*

*Barátom! Ne papolj a barátságról!
Szólj inkább fákhoz, madarakhoz,
percig élő virághoz, bogarakhoz,
hallgatag hegyekhez, habzó patakokhoz;
csacsogó gyerekekhez,
akik hisznek még a csodákban,
a szó igazában, a jövőben;
emberekhez, kikben már a szó rég megkövesült,
és csak a te hangod oldja fel
mély csendbe ragadt nyelvük,
meghűlt kozmikus magányukat.*

Szavak

*A szélnek szánt szavak
sekélyen szántanak,
a múltba hullt szavak
jövővel játszanak,
a hangba halt szavak
ábrándot hajtanak –
csak tettel írt szavak
lehetnek igazak.*

Karácsony, húsvét, pünkösd

*Fénnyel jöttem hozzátok
bánatot föloldani.*

*Ha követtek, emberek,
vállra veszem terhetek.*

*Szívem, karom kitárom,
kínok közt szenvedek, ám
ölelni szög és kereszt
harmad napig nem ereszt.*

*Negyven nap, és hív a menny...
Könnyem tiszta tavában
megfürösztöm képetek,
úgy Urunkhoz léphetek.*

Tél közeleg

*Haj, szederinda, som levél,
barnapirosra fújt a szél!
Ősz köde, lucska földre ránt
síri borongást hintve ránk.*

*Nyári gyümölcsünk férges lett,
téli kabátra nem tellett.
Elfogy a zsír is, éhezünk,
gémberedett mindkét kezünk.*

*Alvad a vér, és üszök a Nap,
fénybe az árnyék beleharap.
Haj, a tavasz már nem jön el!
Olvad az élet... Menni kell!*

A költészet?

*Karcsú híd a folyó felett,
minden miéltre felelet;
csöndes vízben halk csobbanás,
fáradt szívnek friss dobbanás.*

*Forrás, tisztára mosdató,
lélek, kar malmát mozgató;
gyermeknek száguldó táltos,
mesétől míg nem lesz álmos.*

*Öregnek kész szentencia,
mit gyémánt szög tűz semmire;
minden között harmónia,
fény életünk rejtelmire.*

*Ifjúnak szírt, melyre felhág,
onnan mindig messzire lát.*

ALMAFA

ÁGADON	NAPKORONG	GYÜMÖLCSE	PIROSBAN
ÁRADÓN	ELBORONG	HŰVÖSRE	FELLOBBAN
FÉNY TÜZEL	ELHAMVAD	LEHULLIK	MINT ÜSZÖK
ÍGY VÁROD	TAVASZOD	MÁR KÖZEL	KAVAROG
VIRÁGOD	A LOMBOD	SZELLŐVEL	BORZOLOD
JÖJJÖN EL	SARJADJON	FELHŐVEL	FÉSÜLÖD
MADÁRKA	RIANVA	KIÁLTJA	HOL A TÉL
HANGJÁRA	OLVADJON	ÉBREDJEN	AMI ÉL
PATTANJON	TÓ JEGE	DUZZADJON	FOLYÓVÍZ
BOGÁRHAD	RÖG ALÓL	SERKENJEN	ÁRADJON
HIMPOROD	RÖPÜLJÖN	MINDENÜTT	A
HORDJA SZÉT	MÉH A SZÉL	SZÁRNYALJON-	KÖNNYÜNK
			-SZÁRADJON

Vadkörtefa

ágadon	szél lován	életet	feletted
lábadoz	tétován	rejtenek	a felleg
a madár	támolyog	odvoid	permetez
tavaszi jött	köddé vált	vadakat	hozzád fut
öltözött	hova szállt	táplálnak	minden út
a határ	illatod	bojtjaid	erre megy
ha lombod	vele ment	gerléket	megpihen
kibontod	élet lett	mentenek	töveden
illatár	hímporod	bogaid	megered
lengi be	más ágon	utakat	meg-megáll
sebtibe	virágon	mutatnak	tovaszáll
koronád	imbolyog	ágaid	leperreg

- az idő

Hal-ballada

*Ezüst tóban aranyhalak,
ragyog fényük a Nap alatt.*

*A kék vízben zöld kishalak,
valamennyi harcsafalat.*

*Néhányuk, ha meg is ússza...
azt a horgász majd kihúzza.*

*Erős horgon csalihalak...
Szól a harcsa: - Ham, bekaplak...*

Álomba ébredünk

*Porladt fényét hinti a hajnal,
pázmává fonja a reggeli szél,
illant álom hímzi hajad majd,
színei száz oboája zenél.*

*Nap szövöi vásznát könnyű ruhádnak,
szivárvány hídon dobban a láb,
átmegyünk újabb égi határba –
szerelmünk szőnyege száll alánk.*

A pacsirtához

*Templomi hangod szól a magasból...
Napra ha felszállsz, feltja leszel,
röptöd az áldás búzavetésre,
fürj fia árnyékodra neszel.*

*Párod fészken ülve vigyáz lent,
héják hátha suhannak alád
fönn, míg énekeled csudanótád,
bókol-billen a búzakarász.*

*Hű dalod olvad, tested esik már,
mindig húzza magához a rög,
torkod a gaz-tüskén felakadva
vért zokog ím, nem zeng – hörög.*

Szó I.

*Veled nyílik az értelem,
benned ölt formát az érzelem;
hangodon hívja anyját a gyermek,
téged lehel ajkán, aki elmegy.*

*Így, mint kezdet és a vég,
köztük a közép, föld és az ég,
minden és mindennek vetület,
magasság, mélység, belső, felület.*

*Lehetsz: van és nincs, szegénység, kincs,
végtelen szabadság, rabbilincs;
kimondhatnak, el is hallgathatnak,
az égig is érhetsz, néha motyognak.*

*Elfojthatnak, felejthetnek,
ordíthatnak, felidéznek.
Van, aki megtart, van, aki megszeg,
valaki elveszt, a másik felvesz.*

*Szólhatsz harangként messzezengeőn,
templomi csöndet is törsz vezeklőn.
Ördögök hangja is benned lehet,
vagy isteni lángként izzhat jeled.*

*Sejtelmes titkod el- és megértik,
egyiknek sötét, másiknak fénylik.
Mondhat csacsogó, morogva*

*mind, ki szelíd vagy mogorva.
Nyugtatsz, lázítsz, andalítsz, ámítsz,
bölcset éltetsz, balgának is számítsz.
Vágyat ébreszt, tette hív a hangod,
rettent, sunyivá tesz másik alakod.*

*Köztetek testvér az igaz, hazug,
mely csermelyként cseveg, vagy folyamként zúg.
Muzsikád hangja selymes vagy daróc,
kijthet király vagy vad martalóc.*

*Vagy, mi öl, ölel, ítél, felold,
mint jeget a Nap, szerelmet a Hold;
de köztetek tetté csak az lehet,
melyet szeretnek, félnek az emberek.*

*Szó! Súlyod a legbátrabbak tette,
mozdulatod a jó, rossz lendülete.
Papír-tenger fölött úszó gálya,
buta fejek legnagyobb aggálya.*

*Mint hínár, húzol, léggömbként emelsz,
szárnyakra veszel, jégesőként leversz.
Te egy és millió alakú minden,
hallgathatsz drágán, és szólhatsz ingyen.*

*Csillagrendszeren át törhetsz utat,
társad egy gyáva torokban lapulhat.
Mindennek lehetsz árnya, fénye,
feltevése, eszköze, célja, ténye.
Benniünket, magadat megnevezed,*

*torkot szorítsz, bár nincs fojtó kezed.
Aki mint dús nyájat terel titeket,
kinccsel gazdagon fizethetitek meg.*

*A néma ujjá hegyén röpít tova,
ha titok vagy, kifecseg az ostoba.
Veled és hozzád méri magát minden,
mert benne vagy tagadásban és hitben.*

*Zászlón lebegsz, s bőrre sütvé izzol,
dicsőségre hívsz, vagy szégyenként kínozol.
Miénk vagy, míg ki nem lehelünk téged,
de most inkább neked legyen véged.*

Szó II.

*Szó, ha színed volna,
virágoznál;
hang, ha súlyod lenne,
lehullanál.*

*De így csak elhangzol,
színed nincsen;
hang, te súlytalan vagy,
mint egy isten.*

*Hogy hihetnék benned?
Ha léírnak?
Se súlya, színe sincs
a papírnak.*

*Válnál valamivé,
szeretnélek;
ha tetté is lennél,
követnélek.*

Sziromlevél

*Sziromlevél
ölebe vesz
hajnali szél*

*öblöd homály
széled fényes
lebbenő szárny
hátad csillant
topáz-tükör
kopár opál*

*rózsa múltad
jelen hulltad
jövőd a sár
illatod köd
még itt röpköd
de már a föld
magába zár*

Ádám az Édenen kívül fohászkodik

*Segíts, Uram, hisz csüggeteg gondolatom,
reményem tépett, hitem is tört már,
csak megszokott mozdulatom él még,
de az se több, mint tétova vonaglás.
Mélyebb bánat nincs, lemondás se,
mely végletesebb, mint az enyém.
Köddé foszlik köröttem a világ...
A könnyem egyre foly. Mi haszna?
Úgysem hallgat senki panaszt, ha Te nem, Uram.
Így, félig betemetve csak gödröm mélyíti
minden lendület, mely kiragadni akarna.*

*Jöjj el léggömbön függő kósza kötélként,
s emelj ki, hisz kezem még szabad.
Tedd azzá lábamat is, hadd mehessek síkon,
hegyre fel, hol tiszta szelek szikkasztják könnyem,
hogymesszire lássak,
és gondolatom hittel bízzam álomra, fényre, szélre,
mormolják messzehangzón az ormok,
melyek csak rám komorulnak fentről.
Uram, küldd köteled,
vagy ha nem, ásót dobj, esőt önts,
hogy a föld szorítását széttörhessem,
és szánj, mert nyomorult az, aki lázad,
mégis fohászkodik, hisz csak a csoda mentheti meg.*

*Könnyemtől nyirkos a rög, mégsem ereszt –
parancsa van a sorstól: fogni örökké.
Látod, Uram! Téged felment minden alól isten-léted,
nekem meg bűnöm az, hogy ember vagyok.
Szabad csak semmibe jutva leszek,
de kérlek, ha velem volnál is,
még ne emelj magadhoz,
hadd tudjam meg, amit végtelen időd
neked nem enged átélni:
mi a lét, ha arasznyi.*

Ámen

Ég és föld háborúja

*Mind egybefolynak a vizek,
a könny is összegyűl.
Bánat-morajlás a tenger,
vért is folyat bele ember.*

*Viharrá lesz a sóhajunk,
vitorlás a remény,
s össze nem érő partok közt
kötetlen hánykódik szegény.*

*Könny, vér, bánat-eső hullhat,
a bajt nem mossa el,
csak jövőnket nyomorítja,
nem feledteti a múltat.*

*Galamb se jön olajággal,
hiába várunk rá...
Békénk kis szíve ver vadul,
fölötte héjaszárny lapul.*

Egy öreg siráma

*Ifjak, kiktől messze esik korom,
időt s hosszú utakat nem mérnek;
vidáman szőnek boldog álmokat
és hiszik: ők minden jót elérnek.*

*Volt nekem is régen pár jó évem...
Hittem róluk, örökké tartanak,
de tavaszra nyár, ősz, tél is eljött,
s róluk csak az emlékek maradtak.*

*Most múltamat idézgetem velük,
hogy fedjék mélyen fájó jelenem.
A jövőmre se támaszkodhatom,
mert nem lesz már régi erőm velem.*

*Lábam már nem bír, kezem is remeg,
hajam, fogam lassacskán elhullik,
szívem alig ver, levegőm zihál,
immár öreg korom is elmúlik.*

*Így motyogós öregember lettem,
kinek tél után nem jön soha nyár...
Rekedt kakukk ígér néhány évet,
de ő se hisz a jóslatában már.*

Rögökre ül a csönd

*Búzát ringató határ!
Téged ölbe vesz a Nyár,
engem Ősz ragad karon,
Télbe megyünk a havon.*

*Új Tavaszod, ha várod,
beteljesül az álmod.
Én már nem jövök veled,
tarisznyám búval tele.*

*Aszály többször aratott,
mint jó évet meghagyott.
Volt üres is a magtár...
Gyorsan telik a naptár.*

*Ha maradt még jó napom,
tartozásom megadom.
Más adósságlevelét
majd a szélbe szórom szét.*

*Most még virít sok virág,
zöld levelet tart az ág;
fölöttem csönd ül rögre,
ő vesz ölbe örökre.*

Az elítélt monológja

*Madzagon méz...
Édes e máz.
Nyakamon kés élek,
amíg élek, félek.*

*Kötélen hurok...
Köröttem burok...
Élek még benne,
míg ki nem múlok.*

*Fölöttem bárd...
Légy erős, bírd.
Alattam tönk,
testem egy rönk.*

Mint esett leány...

*Mint esett leány, szemét behunyja,
könnye, vére serken, ölne szégyenében,
bujdokolva magzatára gondol szüntelen;
mint esett leány a bálozók között,
topog esetlenül: valaki kéri tán?
Két kezét a szoknyarácba rejti,
ujja titkot érve megremeg...
Hátha nem vesz észre senki semmit?!
Egyre megy – világra jön elébb-utóbb.*

*Mint esett leány, takarva gyermekét
rossz szemektől óva félelemmel,
úgy őrzöm bűnöm szenvedéssel más elől,
lássanak csak egyszer nélküle,
higgyék, szép erényeimmel büntelen vagyok,
hisz szégyenem csak értük égeti
könnyel mellem, keresztet nyomja a vállam,
mert ujjá születnem kell naponta,
hogy hihessek benned, emberiség.*

Építkezés

*Nem imából épül a templom;
a ház sem az arra várók óhajából;
azól a barmok bőgéséből áll?*

Nem, hanem kőből, fából, üvegből.

*Az egyik építő sört iszik – egészségére!
A másik három üti a hetest meg az időt – tegnap nem fejezték be;
az ötödik alszik nyöszörögve – megjött az anyag, azt álmodja.*

Anyag mindig van... valahol.

A másik öt kört alakítva beszél:

- Jöhetne már a brigádvezető a versenyirodáról.*
- Lesz-e prémium? A múltkor még volt, de így... ő se bír bizonyítani mindenkor olyat, ami nincs.*
- Rá se rántsatok! Kikaparja az. Ehhez jól ért. Az anyag lyukját is képes kipiszkálni, hogy folyjon, ha nagyon akarja.*
- Örüljünk, hogy lazíthatunk. Csünghet a belünk, olyan hajtás lesz még.*
- Vegyél fel sérökötőt, és ülj le, ki ne jöjjön a berendezésed.*

A tizenkettedik, tizenharmadik a családját emlegeti, mely messze van tőlük, mint a hét vége.

Fél négy.

Mindjárt vége a műszaknak.

A szállón paprikáskrumpli kolbásszal és sok sörrel a menü.

A lefekvés ideje csúszik – maradt még sör –; a határidő is csúszik – nem maradt más hátra, mint újratermelni a munkaerőt: lefeküdni.

*A hívők imádkoznak templomuk építése közben;
A házra várók sóhajtoznak és társadalmi munkát vállalnak
házuk körül.*

A tehén hosszút bög, ha óljához ér.

De

*mégis, az építők építenek, ha meg-meg is állnak közben;
az anyag is késhet, de nem állhat ellent makacsul a formáló
kéznek;*

*az ól is áll már, hogy benne tehén bögjön, tejet, húst adjon,
mert kell annak, aki épít, vagy házról magyaráz.*

Ha szeretsz

*Víg madárdal, égbe kapaszkodó,
arató kasza hangja, harsogó,
az én zúgó némaságom
szavad,
ha szeretsz.*

*Lepke rebbenése a virágon,
színek játéka nyár-délutánon,
hunyt szemembe tűnt fény
mozdulatod,
ha szeretsz.*

*Védett öböl fáradt hajósnak,
megérkezés messze utazónak,
bús szívem villanó
öröme vagy,
mert szeretsz.*

Akkor...

*Akkor eső hullt, bilincs a szívekről,
lakat Táncsics börtönéről,
röplap a Nemzeti dallal,
örömkönny az emberek szeméből.*

*Akkor százszorszép virított a kertekben,
ibolya, nárcisz a lányok haján,
gyermekláncfű a Duna-parti fűvenyen,
mosoly ezrek és ezrek ajakán.*

*Akkor jó volt magyarnak lenni,
egymást utcára hívni,
összefogódzva menni, menni,
tavaszi dalt harsan énekelni.*

*Akkor rossz volt németnek lenni,
zavarodottan egymást kémlelni,
vajon mi jöhet még?
Mikor szakad le darabbal az ég?*

*Akkor volt értelme a szónak,
becsülete a közös jónak,
hite, reménye a boldogabb életnek,
szent áhítata a szabadságnak.*

*Akkor tiszták voltak a vezérek,
mind a fiatalok, mind a vének,
a szívekben, fejekben az eszmék,
a lángolásban a közös érdek.*

*Akkor március volt, tavasz, forradalom,
érte mindenét áldozó sokadalom,
ki egy boldogabb kort magának,
másnak ébren álmodott.*

Veled, Petőfi

*Veled áldott a világszabadság,
a nép, forradalom s az ifjúság;
általad szép neve a magyarnak,
hitünk, hogy nem leszünk soha gyarmat.*

*Örök tavaszt idéz szavad, dalod,
hősi halállal nyert diadalod;
hozzád mérjük, merre van előre,
te vagy ki nem hunyó lángunk őre.*

*Ébreszd fel bennünk szebb, jobbik magunk,
érzésünk, hogy mind egybetartozunk,
akiket a sorsunk magyarrá tett,
helytállni a földön ide vetett!*

*Magyarok leszünk mi bús-örömet,
míg ránk nem száll a hollószárnyú est;
akkor is gyúl fény az éjszakában,
lángoszlop, csillagok magasában.*

*Szobraid kövén már az égig érsz,
szívünkből emelt piramisra lépsz.
Maradj örökre ifjan itt velünk!
Légy a szabadsághoz nagykövetünk!*

Jeleid

*Ködbe írt, szélbe szórt szó,
homokba hágó talp omló karéja,
vihartzúgásban ólomkolomp
huppanó hangja,
horpadt egekből hullt csillag
úrbe loccsanása,
felszántott sír a jeled;
továbbmondhatatlan szavakból áll titkod,
így nincs, aki értsen...
Véred veri sorsod ütemét –
de ha két könnycsepp között egy mosoly volnál,
ajkakon élnél akkor is,
ha halnál.*

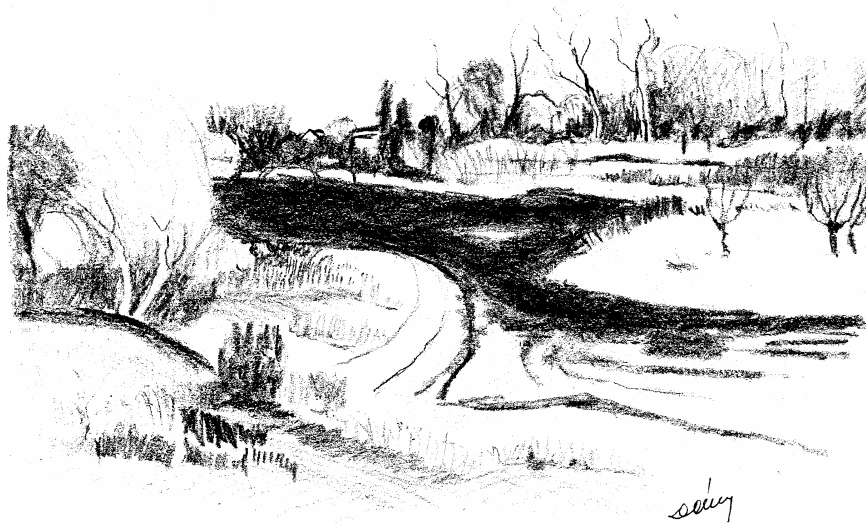

Dermedő világ

*Száraz nádlevél
vízbe ejt a szél,
ott meg is fagysz,
mert közel jár,
itt is már a tél.*

*Nádiverebek,
elrepültetek,
majd tavasszal
találkozunk,
isten veletek.*

*Fázó emberek,
tűzre tegyetek,
márciusig
bírijátok ki
ezt a hideget*

Halhatatlanság?

*Hiába karcolod égre neved,
nemcsak a Föld, a Nap is kihuny.
Az úri vándorok nem találhatják
letűnt világunk hűlt helyét se.*

*A társaink megőrzik-é szavunkat,
egy mozdulásunkat röpke életükben?
Maguk közt emlegetnek-é,
mint régvolt közülük valót?*

*A hírünk nem, csak anyagunk örök,
mit majd egyszer visszaadunk a végtelennek:
bolygónk, napunk hajdan hévvel égő
hideg atomjaivá lényegülve.*

Képzavar

*Az atommag mélyéről
a bezárt lélek
a héjon át a térbe úszik.
Ott leplét a sár láthatóvá teszi
földi szemeknek.
Majd szempillantás alatt bejárja
a tizenötmilliárdnyi fényévet,
és az űrön, fényen, sötéten,
sűrű anyagon át visszajön
megkeresni régi atom-otthonát.
Közben más lélek-lakó önkényesen
beköltözött elhagyott terébe.
Azóta bolyong nyugalmat
nem lelőn, mert szokatlan erők
vonzák-taszítják
a mikro- és makrokozmoszban.*

Ha csillag születik

*Ne hunyj szemet, ha csillag születik,
engedd fényét cécózni arcodon,
hadd melegítse jól fel szívedet
szűz lobogás a komor kozmoszon.*

*Te is jel voltál egykor valahol,
éteri fényed villant körülöd.
Volt, aki káprázott, hunyta szemét,
más pedig elfordult sírva tőled.*

*Vándorral lettél már a Tejúton,
veled száguldoz milliárd csillag,
s ha melletted egy fáradt fényű társ,
örülj, ha szemében remény csillan.*

Fázom veled

*Hűséged kristálygömbjében
fázom veled...*

*Zizzen félelmünk avar
takarója a szélben.*

*Nem tudunk álmodni
egy tavaszt sem,
bár fecskeszárnyal tereljük
a reményt a télben.*

Igenevekkal korholva

*Állva megmaradni, haladva halni,
veszélyes gyönyörűt soha álmodni,
múltunk bugyrában mindig fulladozni,
jelenünk rácsán lógva kapaszkodni –
ez a közészer lesz egyszer a végünk,
ha valaha majd halálunkhoz érünk.*

*Létbe maró gondról kusshatag hallgatni,
a vész bűzébe bele nem szagolni,
villanó fényekre szemünk behunyni,
bőrünkbe szúrt tüskét hagynunk gennyedni –
ez a mi báva önkorlátozásunk,
puszta létünkért meghunyászkodásunk.*

*Majomként lesnünk, mint kell utánoznunk,
Kelet-Nyugatra „kompországként” járnunk,
végig nem gondolt cselekvésbe fognunk,
félútig fáradva, ott megtorpannunk –
ez a mi átkunk több mint ezer éve,
tényleg széthullunk, „mint oldott kéve”.*

*Ez nemcsak a félelem okozta bú,
fajtámmal szívemben vívott háború:
gyalázatomra mondott végítélet,
rosszul végrehajtott, múlandó élet.
Lehetne jövőnk, de azt akarni kell,
lidérces álmunkból ébredjünk fel!*

Limerickek

*Körüled kavarog bűdösen
levegőben a szag, ködösen.
Hova tart? Sehova.
Ide nézz, ne oda!
Körüled kavarog bűdösen.*

*Limerick! Emelik nevedet
divatok, humoros egyedek.
Odaírnak, ahol
a vonat zakatol:
grafityn csücsülök, nevetek.*

*Gyanúsan ködös a levegő,
falakat feketére kenő.
Padokon mi folyik?
Szerelem, mi tojik?
Körülünk bűdös a levegő.*

A disznó

*Kiszedik tetemed zsigerét,
vedelik torodon levesét,
maradék soha nincs,
körüled sok a kincs,
hisz' a nép nem ad el aranyért.*

Haikuk

*Ebed hűsége
nem szűnik meg akkor sem,
ha társad elhagy.*

*Ha élni akarsz,
változz is, mint tavasszal
a kikelő mag.*

*Ha fogytán napod,
holdat végy magad fölé,
rajta láthatod.*

*Nap húz a felhőn
barázdát, mibe este
a hold bújik be.*

*Vágyat kelt az éj,
reményt a reggel, ami
nappal enyészik.*

*Egy halk csobbanás,
kimondott szó híján már
nem ép a világ.*

*Virágzó ágból
vázába téve nem lesz
soha már gyümölcs.*

*Kit a sötétség,
kit a fény igazít el
a nagyvilágban.*

*Csúnya ködöket
tisztá harangszó átüt,
a fény fennakad.*

*Szióárvány hídon,
facsart felhők közt lépdél
a nap az égen.*

*Új év csillaga!
Fényed a régin ragyog,
az új ködbe vész.*

*Belátsz lelkünkbe
égi kísérőnk, Atyánk,
bár éjünk sötét.*

*Nem látsz át ködön,
de ha elül, száz csillag
ragyog az ágon.*

*Ködben, fényben is
ott az otthonod, ahol
el sose tévedsz.*

*Rejt a köd, de ha
bátran előre mennél,
utad is állja.*

*Szomorú vidék!
A holtak súlyos terhe
vájja völgyedet.*

*Fűszálat ölel
szöcske, mintha szeretve
jobb volna halni.*

*Varjú a hóban...
Tollával játszik a szél,
testét fagy fogja.*

*Nem vagy egyedül,
ha csended hangok oldják,
s lüktet az élet.*

*Halott galambhoz
leszállt párja, s nem érti,
mért nem követi.*

*Ha napunk kimúlt,
nem tér vissza soha már
földünkre tavasz.*

*Ha kint nagy a csönd,
szívünk magány miatti
hangja bent zajos.*

*Reszkető virág!
Sem kint a dér, sem váza
bent nem boldogít.*

*Megszentelt mező!
Itt hősök lépte adja
a szív ütemét.*

*A téli szélben
csak a varjúhang a jel:
nem holt a világ.*

*Ha egyedül vagy,
hiába lüktet a lét,
a csend eltemet.*

*Rügybe zárt élet,
halált hozó hervadás
együtt a fában.*

*A kozmosz nem óv
gyermekként bennünket,
csak anyánk, a Föld.*

*Szánd múló sorsunk,
tőlünk fájó Földanyánk,
zárj majd magadba.*

*Az ipar papírt,
a madár lakhelyet lát
az élő fában.*

*Éktelen hangon
rikoltoz egy-egy madár...
párja rátalál.*

*Sziklába markol
a cédrus gyökerével,
állja a vihart.*

*Zörgő fagyával
Tél támad, de Tavasznak
megadja magát.*

*Látod, kedvesem!
Köröttünk múlik a nyár,
de jöhet szép ősz.*

*Messze elhallik
az őzek barcogása.
Egy suta süket...*

*Kedves muzsika
sasoknak a vijjogás,
a nyúlnak rémes.*

*Aranyló szőrrel
születik, sárban fürdik,
tányéron végzi.*

*Őszök, tavaszok!
Nélkületek mit sem ér
a nyár és a tél.*

*Kétszer is meghal,
a vízbe hullott levél,
fája tovább él.*

*A hegy tetején
lustán elidőz a nap,
de siet árnya.*

*Nem nemes, de szép
a gyomvirág a réten,
méhek legelik.*

*Lepke-lebbenés,
mázsás kő zuhanása
holtnak egyre megy.*

*Homálya olvadt
a hajnali fény, felhők
fedik a napot.*

*A csönd csak úgy szép,
ha rossz erők elülnek,
s föl sose kelnek.*

*A nap fénye csal
ki virágot, ám heve
le is hervasztja.*

*Korán jött tavasz
telünkbe harap, de mi
tovább didergünk.*

*Korhadt fa tüze
nem melegít, nem vakít
- elmúlást idéz.*

*Gyönyörű tavasz!
Bár fehér a múltó tél,
a tiszta te vagy.*

*Kis pontok vagyunk,
de miénk a végtelen,
ha összetartunk.*

*Árnyunk a Holdat,
a Hold a Napot falja,
míg mi a Földet.*

*Fagy borzaszt engem,
ha másra veted tüzes,
szép tekinteted.*

*Viharok után
vigasztalódj a csönddel,
lelki békéddel.*

*Zord idők után
szerény a vágy, de nagy a
csalóka remény.*

*Fényre nő a rügy,
virágillatra kedvünk...
Mégis öregsünk.*

*Az idő nem űz,
mi hajtjuk nagy kerekét,
így korán halunk.*

*Sivár napokon
esőként hull a könnyem,
bár derült az ég.*

*Fűzfa ágain
tavaszi szél muzsikál,
sípján a gyerek.*

*Éjjel az álmunk,
nappal a fény tartja fenn
földünk kék szemét.*

*Ködön átlátni
nem lehet, de ha leül,
száz napként csillog.*

*Mennyi akarat
válík jámbor óhajjá,
ha fogytán erőnk!*

*Szavával lassan,
ködben kullog a harang,
pedig fényt hirdet.*

*Hóember nélkül,
mégis igaz az ünnep,
ha meleg a szív.*

*A fényre vágyunk,
hisz sötét erők minden
percünket rontják.*

*Kiszáradt fákra
fészkek, bennük fiókák
visznek életet.*

*Kis öröm zajjal,
nagy bánat némán üli
lelkünk néhanap.*

*Fánk meddő ága
mindig egyenes, termés
sose hajlítja.*

*Fogy a sok madár...
Eget és földet elvesz
tőlük az ember.*

*Csak a virágról,
ifjan megélt tavaszról
rossz lemondanunk.*

*Hiába támadt
a sötét, most fogyni kezd,
itt a karácsony.*

*Nem zúg szebben szél,
zeng madár, mint kedvesem,
amikor szólít.*

*Nincs baj a Nappal:
még ötmilliárd évig
ont fényt, meleget.*

*A köd felszállhat
hold és nap alatt, de a
könny velem marad.*

*Mikor tűz a nap,
egyforma árnyat rajzol
zöld s száraz levél.*

*Korán jött tavasz
sem feledteti velünk:
telünk cudar volt.*

*A zord teleket
nem sírjuk át, hisz hamar
tavasz virrad ránk.*

*Ne hidd senkinek,
hogy szebb fenn az ég, mint lenn
a rét virága.*

*Az ég bánata
felhőként ha földet ér,
nem szárad könnyünk.*

*Csak gyaloglónak
mutat szép, igaz arcot
a megkezdett út.*

*Ha nagy fényt szórsz szét,
közel hunyorog, arrább
figyel sok ember.*

*Jéggel vert határ
megcsalt szívünk, hiába
jön rá szivárvány.*

*Jéggé vált könnyel
nem oldhatunk bánatot,
így sírunk tovább.*

*Sötétben érik,
s csak fényre jutva csillog
minden drágakő.*

*Álomszép virág!
Benned ki gyönyörködik,
ha mind elveszünk?*

*Sötét sugárral
ölnek a nagy csillagok,
de Napunk éltet.*

*Ha majd elmegyünk,
nyomunkat mind behordja
az idő szele.*

*Magadra maradsz,
ha eged csillagtalan,
s felhő sem takar.*

*Cseresznyevirág!
Mennyire szeretnék,
ha teremnél is!*

*Tüzes virágok
illatát hideg úrben
nem fújja a szél.*

*Méhek, bogarak!
Nem mindig a szép virág
rejt a nektárt.*

*Hangyát sohasem,
de nagy vadakat gyakran
karmol a tüske.*

*Nyugtalan lélek!
A síri dermedtséget
te sem oldhatod.*

*De szép csillagok
szórják szikrázó fényük
sötét semmibe!*

*Régi hős vezér!
Mért temették lovad is,
hisz' élt volna még!*

*Isten-fáraó!
Nem elég dicső élned,
kell a gúla is?*

*Hófehér hattyú!
Sötét kór kényszerít le
ragadós sárba.*

*Téli táj fölött
szikrázó nap közeli
tavaszt ígér.*

*Harangvirágok!
Hallgattok. Helyettetek
méhek zöngenek.*

*Bibéd az ütő,
harangvirág. De nem üt
sziromlevélre.*

*A szél hajt közel
két virágot, s nászadaluk
a méhzümmögés.*

*Nyárfák! Jegenyék!
Rögökben botladozván
szédít hegyetek.*

*Fénylő csillagom!
Örökre lehunyt szemem
fölött is ragyogsz.*

*Sötét éjeken
máglyák világítanak...
Ez a középkor.*

*A télre készül,
ágakba zárja álmát
az őszi erdő.*

*Piros pipacsok
hímezik szőnyegüket
katáng kékjével.*

*Látod, kedvesem!
Újra megtaláltalak,
bár én veszttem el.*

*Tarka virágok!
Árnyékokban zokog
elmúlt nyáridőnk.*

*Holdas éjeken
napfényről álmodunk
Jön-e még új nap?*

*Gyémánt csillogás...
Vízcseppben fürdik a Nap,
szemet huny a Hold.*

*Fényes telihold,
bár tündökölsz, mögötted
örök az árnyék.*

*Ne bánd árnyékunk,
hűséges égi társunk,
fényünk nekünk sincs.*

*Akkor is igaz,
hogy boldogok is voltunk,
ha már feledjük.*

*Nyíló virágról
álmodsz, de kint csak a nagy
hervadás honol.*

*Vulkán peremén
a tűznek és a víznek
felhő a fiuk.*

*Hold, szegény király,
fényes udvarod csupán
levegőjáték.*

*Tavaszi, nyári, őszi, téli...
Mindegy mi jön, ha bennünk
virul az élet.*

*Borba fül a bú,
de övet dob utána
a józanodás.*

*Arasznyi létben
a megújulás vágya
nyújtja életünk.*

*Hervadt virágnak
öntözés sem használ,
csak a tűz heve.*

*Vágott virágot
gyorsabban hervaszt a Nap,
nem tartja gyökér.*

*Ha sose látnád,
árnyékod akkor is van,
amit másra vetsz.*

*Ha égre indulsz,
vidd magaddal a földi
rögökről álmod.*

*Földi vágyaid
fényes égre vetülnek
sötét szemedből.*

*Felhóoszlató
kedvedet fényesíti
vakító villám.*

*Tömör szöveget
a lélek nyugalma ad,
a gond lét ereszt.*

*A jó gyümölcsök
nemcsak a napon érnek,
hold alatt is.*

*Hervadt virágom!
Engem már hidegen hagysz,
tüzed elhamvadt.*

*A fény felé fordulj,
de ne hunyj szemet, hogy lásd,
honnán is árad.*

*Nem is tőled függ,
merre vetül az árnyad,
hanem a fénytől.*

*Szerelmes szúnyog
hevét egy csepp vér jobban
hűti, mint tenger.*

*Bőrödön érzed,
szerelmed miként hevít:
kiráz a hideg.*

*Búfelhők között
nem cikkannak villámok,
sötét gomolyog.*

*Akkor szólalj meg,
ha hangod a csendnél szebb,
különben hallgass!*

*Reggeli ködöt
görget a nap, mosolyod
könnyem szárítja.*

*Sötét ködöket
tisztá harangszó átüt,
de fény fennakad.*

*Vízbe vetett kő
hullámot vonaglik, majd
örökre leül.*

*Télből csent időt
szíóvel ad Nyarunknak át
kora Tavaszunk.*

*Borús éjemre
hajnali derengés lesz
hallani szavad.*

*Domb, fény és virág...
A mélyben elfeledett
hősök pihennek.*

*Szagot, illatot
nemcsak hoznak, visznek is
a könnyű szellők.*

*Nap szánt a felhőn
barázdát, miben este
hold rejtőzik el.*

*Démonok dala
az őszi szél, tavasszal
angyali ének.*

*Sívó homokban
könnyel öntözött virág
halott kedvesem.*

*Ne küzdj az időd
ellen, örök tavaszra
ráun az ember.*

*Messze néz a hegy,
de lábát se láthatja,
mert felhő fedi.*

*Tojáson ülve
a héja és galamb is
csak szülő madár.*

*Világok között
de sok a kilencven fok
küzdve, elesve!*

*Fakul idővel
a szép mezei virág,
mielőtt lehull.*

*Hiába tartja
napra levelét a fa,
mikor kivágják.*

*Szeme elé von
felhőt a nap, így nem lát
tengernyi könnyet.*

*Felhóm oszlatja
derűs mosolyod, mikor
szemembe nézel.*

*Könnyel nem oltod
a harag villám tüzét,
csak jámbor tettel.*

*Felhős ég alatt
szeretve lenni jobb, mint
napon feledve.*

*A nyárnak a tél,
a tavasznak az ősz ad
öröme okot.*

*Ha lelke volna,
a sólyom nem vadászna
szelíd galambra.*

*Rossz időben is
zúg vidám dalt a madár,
mert reménye él.*

*Vágott virágok
csak percre feledhetik,
hogy volt gyökerük.*

*Köszönd a napnak
az éjszakát, mert akkor
másokra is süt.*

*A napot dicsérd,
ha a holdon andalodsz,
hisz tükrét látod.*

*Csend ül a tájon,
csak szívem ver hangosan.
Várom kedvesem.*

*Felhők résein
csak akkor süt át a nap,
ha egybeesnek.*

*Homokviharban
nincs szivárvány az égen
béke jeléül.*

*Sűrű erdőben
nagyon ritka szerencse
napfényre lelni.*

*E nap született,
de már virágok alatt
álmát alussza.*

*Nem csak virágok,
gyomok is kinőhetnek
a hősök hantján.*

*Rossz évek múltak,
de arcodon felejtett
sok jót az idő.*

*Aki rád tekint,
mosolyát ott felejt
szép természeteden.*

*Égen és földön
titkos erők tartanak
fogva bennünket.*

*Állatvédőkkel
ne vitasd, mi ér többet:
a nyúl vagy a sas.*

*A színek, hangok
árnyalata mindig szebb,
mint a harsogó.*

*Hiába óvnak
széltől, ha a nap tüze
hoz nagyobb veszélyt.*

*Hív a végtelen,
útunk, időnk arasz,
mit megtehetünk.*

*Jó és rossz között
csak az egyensúly miatt
él még a világ.*

*Ki-be jársz mások
terében, ha nem tudod,
merre a mezsgye.*

*Csak hiszed erőd...
Bolygónk léte törékeny,
hát még a miénk.*

*Későn jött eső
Csak gazt nevel, a többi
növény kiszáradt*

*A porból embert,
Csillagot alkot az Úr,
s újra por leszünk.*

*A szellem is csak
az anyag diadalát
hirdeti fennen.*

*Sietsz, mintha csak
repülve érnél célba,
mégis lemaradsz.*

*A van és a nincs
több, mint élet és halál
véges tudatban.*

*Felhők alatt is
tudunk arról, hogy fényes
és forró a nap.*

*Nem nekünk akar
tetszeni egy virág se,
inkább a méhnek.*

*Sok rekedt kakukk
miért ígér száz évet,
ha ők se hiszik?*

*Nekünk muzsika
minden madárdal, ami
nem is hozzánk szól.*

*Csendbe hasítva
füttyül a rigó, s hangja
elhal a csendben.*

*Lehullva szemét,
de míg él, gyönyörködtet
a szíromlevél.*

FORDÍTÁSOK

George Gordon Lord Byron: Stanzas for music

*There be none of Beauty's daughters
With a magic like thee;
And like music on the waters
Is thy sweet voice to me:
When, as if its sound were causing
The charmed Ocean's pausing,
The waves lie still and gleaming,
And the lull'd winds seem dreaming.*

*And the midnight Moon is weaving
Her bright chain o'er the deep;
Whose breast is gently heaving,
As an infant's asleep:
So the spirit bows before thee,
To listen and adore thee;
With a full but soft emotion,
Like the swell of Summer's ocean.*

*George Gordon Lord Byron: Selected poems
(Dover publications, INC. New York) 1993.*

Georg Gordon Lord Byron: Stanzák zenére

*Nincs a szépség lányának se
Oly varázsa, mint neked;
S mint muzsika a vizeken,
Hangod édes nekem:
Mintha szavadra állna
Meg a víz óceánja,
Annak minden hulláma,
S a szél álomba ringna.*

*Az éjféli Hold csillámlón
Szó füzért a mélyre;
És sóhaj hallik, hasonlón
Alvó kisdédére.
Feléd úgy hajlik a lélek,
Hogy halljon, csodáljon téged,
S érzelemmel telve várja,
Mint nyári óceán árja.*

John Keats: Stanzas

I.

*In a drear-nighted December,
Too happy, happy tree,
Thy Branches ne'er remember
Their green felicity:
The north cannot undo them,
With a sleety whistle through them;
Nor frozen thawings glue them
From budding at the prime.*

II.

*In a drear-nighted December,
Too happy, habby brook,
Thy bubblings ne'er remember
Apollo's summer look;
But with a sweet forgetting,
They stay their crystal fretting,
Never, never petting
About the frozen time.*

III.

*Ah! would't were so with many
A gentle girl and boy!
But were there ever any
Writh'd not of passed joy?
The feel of not to feel it,
When there is none to heal it,
Nor numbed sense to steel it
Was never said in rhyme.*

John Keats: Stanzák

*Nyomott éjű decemberben
Te boldog, boldog fa,
Ágaid nem emlékeznek
Zöldellő korukra.
A zord Észak nem árthat,
Hideg szelével járhat,
Úgyis fakad, ha ráfagy
A víz, tavasszal rügy.*

*Nyomott éjű decemberen
Boldog, boldog patak,
Habjaid nem emlékeznek,
Milyenek a nyarak.
De édes feledéssel,
Félelmük ejtésével
Már soha nem becéznek
Rájuk fagyott időt.*

*Ó, a sok kedves fiú, lány
Csak ugyanúgy élne!
De az örömök elmúltán
Bárki nem szenvedne?
Tudható a változás,
Az is, nincs rá gyógyulás,
S nem feledhetem, lopják
Le sem írt rímeim.*

Percy Bysshe Shelley: Ozymandias

*I met a traveller from an antique land
Who said: Two vast and trunkless legs of stone
Stand in the desert. Near them, on the sand,
Half sunk, a shattered visage lies, whose frown,
And wrinkled lip, and sneer of cold command,
Tell that its sculptor well those passions read
Which yet survive, stamped on these lifeless things,
The hand that mocked them, and the heart that fed:
And on the pedestal these words appear:
'My name is Ozymandias, king of kings:
Look my works, ye Mighty, and despair!'
Nothing beside remains: Round the decay
Of that colossal wreck, boundless and bare
The lone and level sands stretch far away.*

*Percy Bysshe Shelley: Selected poems
(Dover publications, INC. New York) 1993.*

Percy Bysshe Shelley: Ozymandias

*Egy messzi földi vándorra találtam,
Ki így szólt: két kőláb áll a pusztán,
Közel, a homokban tört arcot láttam
Félig süllyedten; törzse sehol, csupán
Parancsszók kövült jele homlok s ajak
Ráncain, mit rávésett a szobrász.
Örök így a szenvedély s a holt anyag.
Talapzatán nevével az írás:
„Királyok királya, Ozymándiász.
Nézz művemre és féld, bárki vagy!”
Más nem maradt, csak a roppant romok,
A széles sivatag, min szétterül
Határtalanul és végtelenül,
Némán a tengernyi sívó homok.*

Михаил Исаковский: Весна

*Растаял снег, луга зазеленели,
Телеги вновь грохочут по мосту,
И воробьи от солнца опьянели,
И яблони качаются в цвету.*

*По всем дворам - где надо и не надо -
С утра идёт весёлый перестук,
И на лужайке принимает стадо
Ещё зимою нанятый пастух.*

*Весна, весна кругом живёт и дышит,
Весна, весна шумит со всех сторон!..
Взлетел петух на самый гребень крыши,
Да так поёт, что слышит весь район.*

*Раскрыты окна. Ветер тёплый ветер,
И лёгкий пар клубится у реки,
И шумно солнцу радуются дети,
И думают о жизни старики.*

1927

Mihail Iszakovszkij: Tavasz

*Elovdadt már a hó, a rét kizöldült,
Este szekér zörög a hídon át,
A verébhad napfénytől megrészegült,
Virág öltözteti az almafát.*

*Ha kell, ha nem, az udvarokra reggel
Beköltözik az öröm, az élet.
Rétre hajt a pásztor állatsereggel,
Hisz' őt fogadták föl még a télen.*

*Tavasz, tavasz van! Minden életteli;
Tavasz, tavasz! – harsog a sokaság.
Kakas szállt a tetőre, és kémleli:
Hallja-e már, tudja-e a világ.*

*Nyitott ablakok. A szél meleget önt.
Könnyű pára leng a folyó felett.
A sok gyerek zsvajjal napfényt köszönt,
Vének fejében jár a bölcselet.*

Надежда Кондакова: Слово

*Дождь лил с утра до палшестого
Сквозь сито прорванных небес
Сначала было просто слово,
Потом в него вселился бес.*

*Он искушал и так лукавил
Что, страха жизни не тая,
Свистеть и щебетать заставил
Простуженного соловья*

*И только после, ночью длинной,
На ветке черной и простой
Родился голос соловьиный
В глуши таинственной, густой.*

Nagyezsda Kondakova: A szó

*Szakadt, hullt reggeltől fél hatig
az égi szitán az eső.
Előbb csak üres szó volt, amíg
meg nem szállta a rossz erő.*

*A Gonosz, hogy félelmet keltsen,
kísért: nem lesz jó soha már;
nógatta, hogy fütyüljön, zengjen
az ázott, didergő madár.*

*Csak később, mély, hosszú éjszaka
egy száraz, sötét ágbogról
harsant fel a csalogány dala
a csöndben, teli torokból.*

Михаил Лермонтов: Выхожу один я на дорогу...

1

*Выхожу один я на дорогу,
Сквозь туман кремнистый путь блестит;
Ночь тиха. Пустыня внемлет богу,
И звезда с звездою говорит.*

2

*В небесах торжественно и чудно!
Спит земля в сияньи голубом...
Что же мне так больно и так трудно?
Жду ль чего? жалею ли о чём?*

3

*Уж не жду от жизни ничего я,
И не жаль мне прошлого ничуть;
Я ищу свободы и покоя!
Я б хотел забыться и заснуть!*

4

*Но не тем холодным сном могилы...
Я б желал навеки так заснуть,
Чтоб в груди дремали жизни силы,
Чтоб, дыша, вздымалась тихо грудь;*

5

*Чтоб всю ночь, весь день мой слух лелея,
Про любовь мне сладкий голос пел,
Надо мной чтоб, вечно зеленея,
Тёмный дуб склонялся и шумел.*

Mihail Lermontov: Magányosan járom az utamat

*Magányosan járom az utamat,
Fénylik rajta a kő a ködben.
Csendes az éj. Hallik az Úr szava,
Csillagok is beszélnek közben.*

*Milyen ünnepélyes, csodás az ég!
Föld issza fényét, ahogy ragyog...
Nekem mért fáj minden? Miért nehéz?
Mit remélhetek, kívánhatok?:*

*Az élettől már semmit sem várok,
Csöppet se bánt, mit is tehetnék.
Nyugalmat keresek, szabadságot,
Feledni, aludni szeretnék! –*

*De nem feküdnék a hideg sírba...
Az ember végül megpihenne,
hogy keble életerővel bírna,
s a sóhaj halkan szólna benne.*

*Bárcsak éj s nap mindig kényeztetne,
szerelmemért édes dalt zengne!
Jó volna, ha örökké zöldellne
az árnyas tölgy, susogna, lengne.*

Александр Пушкин: „Во глубине сибирских руд...”

*Во глубине сибирских руд
Храните гордое терпенье,
Не пропадет ваш скорбный труд
И дум высокое стремление.*

*Несчастью верная сестра,
Надежда в мрачном подземелье
Разбудит бодрость и веселье,
Придет желанная пора:*

*Любовь и дружество до вас
Дойдут сквозь мрачные затворы,
Как в ваши каторжные норы
Доходит мой свободный глас.*

*Оковы тяжкие падут,
Темницы рухнут - и свобода
Вас примет радостно у входа,
И братья меч вам отдадут.*

1827

Puskin: Szibériai bányamély

*Szibériai bányamély
nem töri meg kitartásotok,
gyötrelmek nem múlt el még,
ám eszméinkkel szárnyalhattok.*

*Hű nővér bajban a remény,
lenn, a sötétben őrködik ő
vidámságot és kedvet keltvén,
míg eljön a kívánt idő.*

*A barátság és szeretet
áttör hozzátok a záron,
mint sötét börtön vermetek
is beengedi szabad hangom.*

*Bilincs hull, omlik a börtön,
a szabadság és hű társatok
majd a kapuknál köszön,
s átadja megőrzött kardotok.*

Goethe: Über allen Gipfeln

*Über allen Gipfeln
ist Ruh,
in allen Wipfeln
spürest du
kaum einen Hauch.
Die Vögelein schweigen im Walde.
Warte nur, balde
ruhest du auch.*

Goethe: A vándor éji dala

*A csönd az ormokra
ráül,
szél nesze lombra
is ráhűl.
Az éj sóhajt.
Fák közé bújik a kis madár...
Nincs sok hátra már,
nyugtot óhajtsz.*

*Csend ül a hegyormán,
alul
a lomb sem zúg már,
elhalkul.
Az éj sóhajt.
Fák közé bújik a madárka...
Elég volt mára,
nyugtot óhajtsz.*

*A csönd minden bércre
ráül.
Szél nesze a lombra
is ráhül.
Az ég sóhajt.
Fák közé bújt a fáradt madár...
Az éj neked is
nyugtót óhajt.*

*Csönd ül az ormokra,
hallga!
Szél bújik lombba
elalva.
Sóhajt az éj.
Fák közé rejtőz a madárka...
Elég volt mára,
nyughatsz, ne félj.*

*Csend ül fönn a sziklán,
hallga!
Szél enyészik már,
és alva
sóhajt az éj.
A sok madár elbújt a fákon...
Rád is jön álom
mindjárt, ne félj.*

POÉTIKAI PITIK

Rigmusok

*Egy hattyú az hat tyúk,
ha fazékba rakjuk.*

*Születtünk,
élünk,
öregszünk,
végünk.*

*A gazdasszony jó bort öntsön,
Gazdálkodja ki a löncsön!*

*Ellenségünket a nátha
nem viszi el, mégis, hátha?*

*Olyan kocsí a Porsche,
nem lepi be a por se.*

*Csak állig ér e tető?
Nem fedél ez, etető.*

*Drágább lett a géppapír,
nem veszi meg a tapír.*

*Bambán béget a birka,
nem tudja, mi az írka.*

*Táncos lábú a kacsza,
azt tipegi: csacsacsza.*

*Hasznos állat a paci,
mégsem vesz az apuci.*

*Nem haragszik a pulyka,
mer' a mérgét kifújta.*

*Hallgasd meg, hogy ketyeg-e
a tiszai kecsege!*

*Édes szájú a medve,
mézre vágyik epedve.*

*Szende szárnyas a liba,
pirulva megy Aliba.*

*Elbujdokolt a szamár,
Nem megy soha haza már.*

*Mijük van a pipiknek,
csak tojnak, nem pipilnek?*

*Olyanok a kecskerímek,
mint mikor a kecske rí: mek.*

*Körme miatt a kakas
nem lesz soha fazekas.*

*Két ballábas a boci,
nem megy neki a foci.*

*Földet ás a giliszta,
de a körme mind tiszta.*

Kancsal rímek

*Olyanok a rím-kancsalok,
mint mikor egy szót lincselek.*

*Freccsen a sár, mindent beken,
még a kocsist is a bakon.*

*Olvad a hó, a sár freccsen,
kocsis méházik egy fröccsön.*

*Jobban félek én a hótól,
mint a hókristály a hótól.*

*Vállalkozásba a hitel
manapság csak lassan hatol.*

*Félős ember ha megszeppen,
jó, ha közel van a szappan.*

*Setét az éj, fiam, Pável,
jer be hamar a lámpával.*

*Bűnös Kund Abigél, várjál.
mert rád vallott az a vérjel.*

*Szól a görög: szép hetéra,
ébredj, hisz' mindjárt hat óra.*

*Nem lehet baj a vetőkkel,
nem törődnek a vitákkal.*

*Messzebb juthatsz fél sánpárral,
mint száz ügyvéd két süin-perrel.*

*A halaknál nagy a hirt,
hiszen megérkezett horog.*

*Ez az írás egy lepedő,
e miatt lesz sok lap-adó.*

*Mindjárt törik a porcelán,
ha bárkinek rossz perce lőn.*

*Tanulásunk nagy sikere
nem ma jön el, csak sokára.*

*A magasban is fú a szél,
ha Daidalosz jó fia száll.*

*Olymposz fölkent tollnoka!
Napjaid vígan telnek-e?*

Sírfeliratok

*Meghalt, mert szeretett – asztal mellett ülni,
a munkának soha nekidűlni,
a nehezének nekifeszülni;
így eljött Szent Dávid neki hegedülni.*

*Meghalt, mert mindig dolga volt,
éltében szegény szolga volt.
Most már nincs dolga, nem szolga,
hogyan pihenjen, az a dolga.*

*Infarktust kapott szegény feje,
ezért itt a sírban van a helye.
Éltében, ha ért a dolgához,
az Úr nem szólítja magához.*

*Derék ember volt Kis Jóska,
dísztelen lett koporsója.
Evett volna kevesebbet,
vehettek vón neki szebbet.*

*Kövér leány volt Nagy Rozál,
a két lába egy-egy mozsár.
Útját mégis végigjárta,
két talpa az eget hágta.*

*Úgy halt szegény, ahogyan élt,
mindig szebbet, jobbat remélt.
Halálakor már azt hitte,
hogy ő semmire se vitte.*

*Út végére ért már Kálmán,
nem merenghet el az álmán.
Egyszer gondolt már egy nagyot,
de időt a sors nem hagyott.*

*Míg élt, anyagbeszerző volt,
becsén lyukat ütött egy folt.
Mivel ő ott állt alatta,
teste a lelkét kiadta.*

*Könyökét csak lökdösődésre használta,
a második, sokadik helyet nem állta.
Mivel egy másiknak nagyobb volt könyöke,
az első helyről végül a sírba lökte.*

*Mikor a sírba lerakták,
mind lezárultak az akták.
Egyet viszont megnyitottak:
egy új lakót beiktattak.*

*Éppen százéves lettem vón nemsokára,
mikor Julcsa hívott magához az ágyra.
Azt hitte, nem tudok semmit se csinálni...
Éltem, lám, ebbe is bele lehet halni.*

*Fáradt vándor! Hogyha erre elmégy,
fejfámhoz egy borosüveget tégy.
A bort mindig temetőbe hordtam,
míg sírt ástam, meg-meghúzogattam.*

*Bölcsőbe született, koporsóba került,
köztük a nagy gondba bele-belemerült.
Ezt hitte életnek, pedig gyötrelem volt,
hogy mi az igazság, nem tudja, mert megholt.*

*Búcsúban ért utol engem a halál,
amikor nem láttam, körülem ki, hol áll.
Nem tudom, a nincs-mit kinek köszönjem meg,
kit hívjak a sírba, kiket kísértsek meg.*

*Eddig az asszony volt nekem a keresztm,
mostantól magamhoz immár nem eresztem.
Nem bosszant többé a lecske-fecske nyelve,
magába vett a sír hatalmasat nyelve.*

*Hatan is emelték nehéz koporsóját,
derék embernek is tartották Nagy Jóskát.
Ha kocsmába bement öt pint bort meginni,
nem bírták utána tízen hazavinni.*

Egyszavas találós kérdések:

<i>Huligán?</i>	<i>– Kalandféreg.</i>
<i>Táncos kéjhölgy?</i>	<i>– Paráznabillegető.</i>
<i>Kutyaól?</i>	<i>– Pulipintyó.</i>
<i>Pirosító?</i>	<i>– Bájpástétom.</i>
<i>Rossz erkölcsű vízitündér?</i>	<i>– Hidrokurtizán.</i>

AFORIZMÁK

- 1.) *Mások irigykedésével a bajunk akkor kezdődik, amikor cselekvésre átváltják; a mi irigységünk pedig akkor szűnik meg, amikor magunkra vettük mások megcsodált jó tulajdonságait, elért eredményeit.*

- 2.) *A hangos csendre intés ugyanolyan hiteltelen cselekedet, mint a halk követelkezés.*

- 3.) *Az egyoldalú szemlélődésnek akkor van létjogosultsága, ha a vizsgálandó dolognak minden jegye egy oldalra rajzolódik föl.*

- 4.) *Gyarlóságaink közt az a legnagyobb, hogy nem látjuk be gyarlóságunkat.*

- 5.) *A bicskázásnál az a legkevésbé fontos körülmény, hogy a kés nyele gyémánttal ki volt-e verve.*

- 6.) *Könnyű a keresztényi megbocsátás: a halott újabb bűnt nem követ el ellenünk, az élő pedig számunkra nyereséggel jóváteheti bűnét.*

- 7.) *Ha csodálattal is megyünk el az eszményképünk szobra mellett, amikor elhagyjuk, a hátsó felét mutatja.*

- 8.) *Bankrablóként törekedj a legrövidebb és a legpontosabb mondat megfogalmazására az ablak előtt; ha pedig te vagy mögötte, tegyél úgy, mintha nem értenéd ugyanazt másoktól.*

- 9.) *Bármennyire is szép a hangod, olyan erősen ne énekelj, hogy lehulljanak körülötte a falak.*

- 10.) *Előfordulhat, hogy a peches színész még temetésén se kerül a középpontba, mert a pap olyan szép beszédet mond, hogy mindenki azt idézi.*

- 11.) *Bármennyi vasat is tartasz a tűzben, nincs rá garanciád, hogy valamelyikből kikalapálsz a legszebb formát.*
- 12.) *Ifjan idősebb, felnőtt fejjel sikeres, öregen egészséges, bölcs és ifjabb szeretnél lenni.*
- 13.) *Ha ifjan tiéd volna a bölcsök köve, mint ahogyan hiszed, akkor öregségedre maradhatna a felhőtlen gyermekkorod.*
- 14.) *Amikor más próbálja ki bölcsességedet, siker esetén magának, kudarckor pedig neked tulajdonítja.*
- 15.) *Ha tudsz valahol biztosabb helyet a Földnél, akkor pakolj az útra, mert itt már túlnépesedtünk, elrontottuk a környezetet, és egymás torkának estünk; ha nem tudsz, akkor saját gyerekedet te tartsd el, szedd össze a szemetet, és köss békét embertársaddal.*

- 16.) *A végtelen világban, titkainknak feneketlen mélységében könnyebben eligazodhatsz, mint egy nő odavetett szavának valódi jelentésében.*
- 17.) *Parttalan vitát a hozzá nem értők folytatnak; a szakemberek számára határt szab az ismeret.*
- 18.) *Ha társad sült húst eszik, ne a fogpiszkálót vedd elő, hanem a késed és villád.*
- 19.) *Mivel mindennek van támogatója és ellenzője, a magát ügyesnek nevező politika nem a jót és az igazságot keresi, hanem a középutat; így se az igazság, se a politikusok egyénisége nem derül ki tisztán.*
- 20.) *A növényt ha csak virágjában ismered föl, könnyen lemondhatsz ízes terméséről.*
- 21.) *A korrupció alkalmával két testrészed kell tudnod tartani: a kezedet és a szádat.*

- 22.) *Van úgy, hogy az igazságosztónak nem marad egy csepp igaza sem.*
- 23.) *A megátkozott és a megszentelt fegyver egyformán öl.*
- 24.) *A divatot azért követjük, hogy megkülönbözzünk másoktól, és azért kezdünk egymáshoz hasonlítani, mert követjük a divatot.*
- 25.) *Ha a legnagyobb hangerővel kezded a vitát, egy percen belül az ütésváltás következhet.*
- 26.) *Ha fogod a másik kezét, nemcsak barátságodról biztosíthatod, hanem egyszersmind megóvod javaidat attól, hogy rátegye.*
- 27.) *A céltudatosság csak akkor erény, ha cselekvésével a közérdek irányába fordul az ember.*

- 28.) *Őszinteségedet csak akkor hiszik el, ha magadat gyalázod, másokat dicsérsz.*
- 29.) *Csak addig érdemes emelkedned a többiek közül, amíg nem szédülnek bele látásodba, amikor fölnéznek rád.*
- 30.) *Ne horgássz tovább, ha már a kukac horogra tűzésének fájdalmát te is érezni kezded.*
- 31.) *Az ártó szöveg kedvesen mondvá még károsabb.*
- 32.) *A medve akkor sem osztja meg veled a mézét, ha kihúzod a tüskét a talpából; a kutya akkor is kitart melletted, ha egyszer – s másszor elvered, de vigyázz vele, ha farkasokkal kezd barátkozni.*
- 33.) *Szépséged, jóságod csak akkor kamatoztathatod, ha mások is elhiszik; ha viszont bizonygatod, akkor céltáblává válik; tégy úgy, mintha másoké volna.*

- 34.) *Hitünkkel annak megragadására törekszünk, amit értelemmel nem tudunk fölfogni; tudatunkkal pedig csak azt ragadjuk meg, amit hitünkkel nem akarunk megtartani.*
- 35.) *Ha sokra tartod magad, mondd el legszebb gondolatodat és legnagyobbnak tartott tettetted a társaidnak, nem hatódnak meg, a sajátjukat többre becsülik.*
- 36.) *Ha csak a haladás fontos, ne fordíts energiát a ritmusra, csupán az irány tartására.*
- 37.) *Nem érdemes bizonygatnod gondolataid eredetiségét, hiszen valaki korábban már bizonyára kimondta.*
- 38.) *Ha minden energiádat önmagad fölépítésére használod, akkor a haladáshoz nem marad erőd.*
- 39.) *A tudásod hézagain áttörő fény mások arcán csillog, és a tiédre vetül az árnyéka.*

- 40.) *Zsémbelsz, ha jelentéktelen dolgokat nagy bajként, hosszan és fájdalmasan adsz elő.*
- 41.) *Kezdj kételkedni gyógyszered hatékonyságában, ha a szédülés ellen adja az orvos, a mellékhatások listáján pedig a szédülés áll az első helyen.*
- 42.) *Ha a selyemből csak zászlót csinálsz, a legjobb ötleteidből jelszavakat, akkor az energiádat csak tüntetésre és plakátragasztásra fogod használni.*
- 43.) *A csillag csak a mélybe tartott tükörben láthatja meg igazi ragyogását.*
- 44.) *Ha kevésbé fájdalmas búcsút akarsz inteni ez árnyékvilágnak, minél kisebb vagyont és minél több ellenséget gyűjts.*
- 45.) *Amikor tered kitágul, hajlamossá válsz a lazább rendre; ha beszűkül, akkor nyomasztó érzésed közepette nem a rend lesz az első gondolatod; ha rád szabott tér közepén érzed magad, akkor megteremteni és megőrizni akarod a rendet.*

- 46.) *Ahhoz, hogy meggyűlöljön valaki, nem kell mindig rossznak lenned hozzá, csupán egyszer hazugságon kapnod.*
- 47.) *Ha egy fekvő embernek kezet nyújtasz, nem tudhatod, hogy fölkelni vagy magához rántani akar-e.*
- 48.) *Ha folyton csak a tükörbe bámulsz, csak magadat látod és ami mögötted van, azt soha, ami előtted áll.*
- 49.) *Mivel rászorultságunk és érdemeink nem azonosak, javaidat ne egyenlő részben oszd meg közöttünk, ha jótékonykodni akarsz.*
- 50.) *A szeretet csak úgy nem fogy el soha, ha nem kapcsolódik össze pénzzel.*
- 51.) *A szeretet osztva úgy nő, mintha szoroznánk.*
- 52.) *Jó embereket nem nehéz szeretni.*

- 53.) *Ha önszereteteden felül marad valamennyi jószágod, azzal fordulj a hozzád legközelebb állóhoz, mert mindenki éhes a szeretetre.*
- 54.) *Jogos elvárnod, hogy viszont szeressenek, de ezt a jogot szeretetből hagyd meg másoknak.*
- 55.) *A szeretet csak akkor oltja ki a gyűlöletet, ha az eddigi haragosunk felé fordulunk vele.*
- 56.) *A mások iránti szeretet a legbiztosabb jele annak, hogy emberi társadalomban élünk.*
- 57.) *A legszebb szavakkal sem tudod a csúnya tetteidet feledtetni.*
- 58.) *Az okos hallgatás előtt még szólhattál bután is.*
- 59.) *Jámbor cselekedeteidet egy nagy tetté te sem tudod összerakni, mástól el se várd.*

- 60.) *Az irigy másoknak csak azt az erényét ismeri el immel-ámmal, amelyről azt hiszi, ő abban gazdagabb.*
- 61.) *Ha igazán ragaszkodsz szülőföldedhez, akkor ne csak megnyugodni akarj benne, hanem rajta sokat tegyél érte.*
- 62.) *A tegnap elmulasztott jó cselekedetedet ma nem pótolhatod, mert az már az új nap számadásához tartozik.*
- 63.) *Mennél többet lobogtatod a zászlót a nyelénél fogva, annál kevesebbszer markolod a munkaeszközöket.*
- 64.) *A sokak által ismert tények ismételtetésével csendet törsz, időt fecsérelsz, és elfordítod magadtól az embereket.*
- 65.) *Ha védened kell valamit, tedd láthatóbbá erődöt vagy hallhatóbbá szavadat, de ne juss el a kiabálva hadonászáshoz.*

- 66.) *A hit ereje nem feltétlenül gyengül a templomi szószéktől való távolságunk növekedésével.*
- 67.) *Százszor is megbocsátható egy értelmiségi testi hibája, míg egyszer a szellemié.*
- 68.) *A legbiztosabban elérhető célhoz is építs ki egy visszavonulási utat.*
- 69.) *A barátság gyenge szál, könnyen elszakadhat, ha az egyik kérni kényszerül, de ha hivatkozik is rá, mindenképpen.*
- 70.) *Van, akinek elvei vannak, van, akinek hatalma van elvek nélkül élnie.*
- 71.) *Ha túl komolyan veszed magad, soha nem tudsz felszabadultan örülni.*

- 72.) *Nem elég életcélul kitűznöd az öregkorba való tisztességes megérkezésed, utána is, mindhalálíg az kell maradj.*
- 73.) *Az újgazdag jó, ha a kerti törpéje mellett fényképezteti magát, mert nála talán magasabb, fiatalabb, szebb is, csupán ízlés(telenség)ük hasonló.*
- 74.) *A bánat barázdát váj az arcra, amely rendszerint túl széles meder az örömkönnyeknek.*
- 75.) *A sztoicizmus jó módban álság, szegénységben fényűzés.*
- 76.) *A halál oda megy idő előtt, ahol gyakran megidézik.*
- 77.) *Ha létszükségleted a szenvedés, válassz zsémbes asszonyt vagy öntelt főnököt.*
- 78.) *Ha valamit egy ujjal is meg tudsz tenni, kár mindkét kezeddal nekigyürkőznöd.*

- 79.) *A sötétben élő a kis fényre is hunyorog, míg a fényben lubickoló az árnyékban is botorkál.*
- 80.) *Az ostobaságokkal teli könyv is olyan messzire világít a máglyán, mint a bölcsek műve.*
- 81.) *Mások belénk vetett bizalmának növekedése csökkentheti magabiztosságunkat.*
- 82.) *Ha az igazság és a jog találkozik, a jog zavartan lesüti a szemét.*
- 83.) *A jámbor embert század annyi energiával balekká teheted, mint amennyivel ellenséged ellen hangolhatnád.*
- 84.) *Ha nem akarod büntetni gyermekedet, tégy úgy, mintha nem vetted volna észre csínytevését.*

- 85.) *Öregedve egyre nehezebb feladat saját törvényeink szerint élni.*
- 86.) *Öregségünkre nem az fáj a legjobban, hogy egyre több képességünket veszítjük el, hanem az, hogy a maradékkal kevés ideig élhetünk.*
- 87.) *Az időt sem gyorsítani, sem megállítani nem tudod, ezért ne légy büszke korodra, de ne is szégyellj.*
- 88.) *Csak akkor hazudj másoknak ifjabb vagy öregebb kort, ha magad is elhiszed.*
- 89.) *A halál elleni ürügyül csak a folyamatos hasznos tevékenység szolgálhat.*
- 90.) *Az olyan üzletben, ahol semmi sem drága, nemcsak az áru értékelődik le, hanem az eladó és a vevő is.*
- 91.) *Kutyává kell lenned, ha szívből akarsz ugatni.*

- 92.) *Rossz ügyet a jó ember sem tud erkölcsösen képviselni.*
- 93.) *A nem teljesült pozitív jóslatok miatti bosszúságra engesztelésül szintén nem teljesülő negatívát kapunk.*
- 94.) *A legjobb szemmel sem láthatunk át a tenger túlsó partjára.*
- 95.) *Az éles látást a homály igazolja.*
- 96.) *Öregkorunkban mindig nagyobb erő a sír gravitációja, mint amellyel az ifjúságunk emlékébe kapaszkodunk.*
- 97.) *Elviselhetőbb az idős kori túltengő nemi vágy, mint az ifjúkori impotencia.*
- 98.) *Ha mindenről csak a szex jut eszedbe, tarthatsz tőle, hogy szex közben minden más is eszedbe jut.*

- 99.) *Rossz szokásaink is jóhiszeműségünk során alakulnak ki.*
- 100.) *Szívesebben elfogadjuk mások nagy tévedését javunkra, mint kis igazságát kárunkra.*
- 101.) *Nem lendítesz semmit az erkölcsön, ha a piszkos pénzt kesztyűs kézzel számolod.*
- 102.) *Ha folyton ellenségképet faragsz, előbb-utóbb megelevenedik.*
- 103.) *Mielőtt a győzelmi mámor elfedné valóságérzékedet, vedd sorra a verseny közbeni botlásaidat.*
- 104.) *Nem a fellángolásainkkor, hanem többnyire a köztük eltelt hosszú időben szoktunk leégni.*

- 105.) *Nemcsak a hízelkedők dicsérete és az irigyek bírálata zavarhatja meg önértékelésed, hanem a hatásukra kialakult önteltséged vagy a kishitúséged is.*
- 106.) *Idős korodban ha elereszted magad, hülyébbnek látszol, mint gyermekkorodban a legbutább csíntevésedkor.*
- 107.) *Könnyen meglophatnak, ha nem tudod, mid van.*
- 108.) *Ha a selymedből csak zászlót, az erdőből csak zászlónyelet állítasz elő, akkor elébb-utóbb takaróznod kell a zászlóval, fűtened a nyelével, mert megfagy körülötted a világ.*
- 109.) *Mindig nehezebb követni a méltán híres ember jó példáját, mint a takargatott titkát fürkészn.*
- 110.) *Ha minden erőnk rámeleg a változásra, nem marad örülni se az újnak.*

- 111.) *A változás parancsát mindig az állandóságra törekvés céljával követjük.*
- 112.) *Múló pillanat az öröm, de vele megszakítjuk a végtelen idő unalmát.*
- 113.) *Könnyebb tudományodról elálmétkodtatnod száz laikust, mint egy szakmabelit meggyőznöd.*
- 114.) *Ha véleményt kérnek, sosem jársz jól: ha jót mondasz, érdekeltnek, ha rosszat, ellenérdekeltnek, ha mindkétfélet, megalkuvónak, ha semmit, akkor gyávának tartanak. (Tetralemma)*
- 115.) *Nincs természetellenesebb egy kedves öregasszonynál vagy egy zsémbes fiatallemnél.*
- 116.) *Nem nagy erény, ha valaki talpig becsületes, ha a földtől számítjuk, vagy ha a megszólalásig okosnak tűnik.*

- 117.) *Mire megvénülünk, nemcsak a reumától mozgunk lassabban, hanem az aktív életünk során szerzett, de időben el nem dobott kacatok sokasága miatt is.*
- 118.) *Az idő végtelenjében az is megtörténhet, hogy a felbomlott vízmolekula két hidrogénje és egy oxigénje valamikor újra megalkot egy vízmolekulát.*
- 119.) *Csak távolról nem látni különbséget az időt töltő és a célját tudatosan követő tevékenység között.*
- 120.) *Minden akarat vagy tetté vagy köddé válik.*
- 121.) *Önbizalmunk egyenes arányban áll mások belénk vetett bizalmával.*
- 122.) *Ha elveszted önbecsülésed, ne számíts rá, hogy mások keresni fogják, de arra se, ha megtalálják, visszaadják.*

- 123.) *Az ihlet az a kényelmetlen állapot, amikor a meg nem írt érzelmek, gondolatok dörömbölnek a költő-író ajtaján.*
- 124.) *Nem sokat ér a hangya szorgalmán álmétkodnod, ha nem jut közben eszedbe a lustaságod.*
- 125.) *Átütnek a test hibái a krémeken, a lélekéi pedig a szavakon.*
- 126.) *Ha eljutsz az aratásig, ne panaszkodj a kalászra, ha szúr.*
- 127.) *Ha válasz helyett mindig csak visszakérdezel, egy idő után senki nem lesz kíváncsi a véleményedre.*
- 128.) *Ellenérdekelt kritikusod hamarabb kicseréli erkölcsi és esztétikai elveit, mintsem jót mondana rólad, művedről.*
- 129.) *A fény felé is jön velünk az árnyunk.*

- 130.) *Ha mindig te győzöl, elveszíted éberséged, az ellenfeled a kedvét, a versengés az értelmét.*
- 131.) *A pozitív gondolkodással csak az a baj, hogy inkább lelki terápia, mintsem problémamegoldás lenne.*
- 132.) *Az üzleti életben a mosoly többnyire a másik megdolgozására irányuló törekvés, míg a státuszharokban csupán egy visszafogott röhögés.*
- 133.) *Ha bíráló szavaink előtt önvizsgálatot tartanánk, sokszor dicséretre váltanánk eredeti szándékunkat.*
- 134.) *Ha kérdezni kényszerülsz, ne fogalmazd bele a vélt választ; ha válaszolnod kell, ne kérdezz vissza!*
- 135.) *Ha mosolyoddal akarsz vesztegetni, könnyebben megy, ha szép az arcod.*

- 136.) *Ha vezetni akarsz, maradj látótávolságban, így visszanezve te is megtudhatod, kik követnek.*
- 137.) *A barátság próbája az olyan igazság kimondása, amely a másikat rosszul érinti.*
- 138.) *A törvényt az erős írja elő, az értelmes igyekszik átírni, a gyenge kénytelen követni.*
- 139.) *Ha korholsz, rendszerint olyan szabályokra hivatkozol, amelyeket már te is megsértettél.*
- 140.) *Mosdatlan szájból eredő szép szavaknak soha nem az üzenetét, hanem csak a származási helyét vesszük komolyan.*
- 141.) *Az általad meghódított csúcsot mások mérik, és többnyire alacsonynak tartják.*

- 142.) *Az időt hosszan az enyészet pörgeti, míg az öröm megállítja egy-egy percre.*
- 143.) *Ha mindig csak a magad baján keseregsz, a mások bánatára nem jut egy könnycsepped sem együttérzésed jeléül.*
- 144.) *Nem az a legszerencsésebb élethelyzeted, amelyben te vagy a törpék közt a legnagyobb, vagy az óriások között a legkisebb.*
- 145.) *Ha a bőrödön is szeretnéd érezni mások véleményét a nyelv roppant szerepéről, csak szólalj meg egy szlovák vagy román nemzeti ünnepen a tömeg előtt magyarul.*
- 146.) *Ha a nyelvenél nagyobb emberi találmány birtokába jutnál, az istenek maguk közé vennének, ám velük is csak valamilyen nyelven tudnál társalogni.*
- 147.) *Ha erős az ellenfeled, inkább barátoddá tedd, mintsem ellenségeddé; ha gyenge, akkor is tégy úgy.*

- 148.) *Van olyan súlyos személyiség, aki alatt a miniszteri bársonyszék is összeroskad, de olyan is, akit egy szalmaszál is elbír görbülés nélkül.*
- 149.) *Karcsú szókészlettel kövéret hibázhatunk.*
- 150.) *A közös öröm kisebb a közös fájdalom elmúlásával, mint amikor együtt alkotunk valami jót.*
- 151.) *Az örömet visszavonultan megélned olyan érzés, mintha valami jót eloroztál volna a közösségtől.*
- 152.) *Hagyd ott azt a közösséget, amelyből csak annyira emelkedhetsz ki, amennyire a többi lesüllyed.*
- 153.) *Ha a múltad megtagadod, a jövődet elbizonytalanítod.*

UTÓSZÓ

*Halászi Aladár azon kevés tudós magyartanárok egyike, aki tisztességes, küldetéses és eredményes általános iskolai és gimnáziumi oktató pályáján a tanítványok sokaságát nevelte „szép magyar” beszédre és hivatásra. Azon túl pedig alkotó műhelyéből többször szólt a távolabbi tájakhoz is pedagógiai, nyelvészeti, társadalompolitikai, szépirodalmi munkáival. Elég, ha csak **A pedagógia alapfogalmai** /1994/, **Az igazság széle-hossza** /Aforizmák/ /1995/ és a **Magvak a porban** /2005/ című köteteit említjük.*

Pontosan határozta meg többek között az eszményi nevelő egyik fő kritériumát, miszerint „Az iskolában csak az vállaljon-vállalhasson szerepet, aki alkotásra törekvő, az egyetemes emberi erkölcsök szerint éli és élteni az életet.” Ő ehhez mindig tartotta is magát: mindig a helyén volt, otthon volt, ahol volt.

Mostani, Csillagruhámba öltözöm című gyűjteményes kötete szép válogatás verseiből, aforizmáiból és műfordásaiból. Külön ciklust képeznek benne a Poétikai pitik /Rigmusok, Kancsal rímek, Sírfeliratok/ és a Haikuk és a Limerickek.

A kötet cím- és programadó vezérverse, a Csillagruhámba öltözöm különös ars poetica. A költő a levéltársak között jelöli ki szimbolikusan a helyét, ott akar a közösség része lenni.

Az első ciklus, a Versek mind tartalmában, mind formájában sokszínű műveket foglal magába. A tó, a Hal-ballada és a Dermedő világ című gyermekversek üdék. Kiemelkedően szép a Tiszáról írt Téren és időn lát/folyó hazafias tájverse és a jézusi szeretetről szóló patetikus istenes verse, a Karácsony, húsvét, pünkösöd. Bizonyára a nagyon tisztelt Illyés Gyula ódája, a Koszorú ihlette a Szó I. és a Szó II. ikerverseket, amelyekben Halászi Aladár is az anyanyelvéről ír: a szó, a szavak, a szókincs értelmezésének bősége tárul elénk litániás áradásban. Az életért való könnyörgés mítosza formálódik ki az Ádám az Édenen kívül fohászkodik című imában. Szeretnénk még kiemelni e ciklusban a kozmikus metamorfózist vizionáló Halhatatlanság című művet.

Nagy érdem, hogy a könyv valamennyi korosztályhoz tud szólni. Még a kiskamaszok, a serdülők is kitűnően derülhetnek például a komikus hatású Kancsal rímek össze nem csengő magánhangzói következtében!

Valóban kacagtató sorok a következők: „Jobban félek én a hótól, / mint a hókristály a hőtől”, „Félős ember ha megszeppen, / jó, ha közel van a szappan.”

Hasonlóképpen kedvre hangolhatnak az efféle rigmusok: „Ellenségünket a nátha / nem viszi el, mégis, hátha?”, „Drágább lett a géppapír, / nem veszi meg a tapír”, „Olyanok e kecskerímek, mint mikor a kecske rí: mek.”

A tanár úr e kötetbeli aforizmái is rendkívül sokfélék, akárcsak a velük rokon közmondásaink, szólásaink vagy hírességektől vett szállóigéink. Csak egy élénk, szemlélődő egyéniség bölcselkedő hajlama, komplex rálátása, nyughatatlan érzékenysége, kételkedő „merj gondolkodni” szemlélete teremthet elfogadható, korszerű aforizmákat! A tanár úr is ilyen. Halászi Aladár többnyire a horatiusi „arany középszer” biztos arkhimédészi pontjából viszonyítva bölcselkedik.

Az aforizmák témái szerteágazóak: a magánélet és a közélet számtalan területe volt az ihletője. Megszólalnak bennük a barátság, szeretet, árulás, butaság, irigység, erkölcs, ravaszság, jellemtelenség, kishitűség, önvizsgálat, önmérséklet, önteltség, igazság, emelkedettség, politikai célzatosság stb. Nyelvi megfogalmazásuk hangulatai is széles skálán mozognak: a méltóságteljestől a fortélyosig, fanyarig, ironikusig, groteszkig. Célját tekintve: csak az önvizsgálat is hol praktikus, hol meg szatirikus.

Halászi Aladár aforizmáinak nevelési szándéka nyilvánvaló. Még csipkelődései is önismeretünk kialakítását és érzéketlenségünk megszüntetését szolgálják. A jó aforizma rokon a humorral. Mindig új összefüggéseket teremt az ismert fogalmak között, vagy új fénytörést ad az ismerteknek, és valami új, szokatlan hozzárendelésekkel újradefiniál. Váratlanul meglep. Íme, néhány jellegzetes Halászi-megoldás: „A pozitív gondolkodással csak az a baj, hogy inkább lelki terápia, mintsem problémamegoldás lenne”, „Kutyává kell lenned, ha szívből akarsz ugatni”, „Ellenérdekelt kritikusod hamarabb kicseréli erkölcsi és esztétikai elveit, mintsem jót mondana rólad, művedről”, „Öregedve egyre nehezebb feladat saját törvényeink

szerint élni”, „Rossz szokásaink is jóhiszeműségünk során alakulnak ki”, „Minden akarat vagy tetté vagy köddé válik”, „A fény felé is jön velünk az árnyunk”, „A szeretet osztva úgy nő, mintha szoroznánk”, „Átütnek a test hibái a krémeken, a lélekéi pedig a szavakon,” „Zsémbsz, ha jelentéktelen dolgokat nagy bajként, hosszan és fájdalmasan adsz elő.”

A könyv legnagyobb vállalkozása azonban az, hogy a tanár-költő kipróbálja, mi mindent lehetne kezdeni a japán haikuval, a háromsoros kétütemű 17-es (5-7-5-ös) rövidverssel. A költő mind az említett külső forma megkötöttségét, mind a belső forma felépítettségét /ellentézés, ok-okozat, előzmény-következmény/ figyelembe véve teremti meg a témaválasztások tartalmi bőségét. A haikuban elrejtett, megemelt többletjelentés és a „csönd” esztétikai, nyomatékosító hatása következtében heurékaszerűen döbentet rá bennünket valami ősi bölcsességre. Több alkalommal úgy újítja meg a haiku műfaját, hogy eltekint a szigorú belső formai követelményektől, és nem az alakzat, hanem „csak” a tartalom feszültségére épít.

Mivel a forma és a tartalom összjátékának lehetőségei szinte kimeríthetetlenek, ezért érdemes több példán is megvilágítanunk a Halászi-alkotta haikuk változatait!

A vágy-remény-enyészet koherenciáját, összefüggését villantja fel például a következő bölcséleti haiku:

„Vágyat kelt az éj,
reményt a reggel, ami
nappal enyészik.”

Vagy milyen szép miniatűr elégiával fejezi ki azt, hogy az elmúlás miként pusztítja el az értékadó, átlelkesítő természetimádatunkat, életörömünket! Ráadásul emberre is vonatkoztatható a kérdés:

„Álomszép virág!
Benned ki gyönyörködik,
ha mind elveszünk?”

A sötét-világos ellentét feloldására alapozza a mikrovilág látványának pompáját:

„Nem látsz át a ködön,
de ha elül, száz csillag
ragyog az ágon.”

A természet szépsége feletti ámulatát az ellentétezés erősítésével fejezi ki:

„Gyönyörű tavasz!
bár fehér a múltó tél,
a tiszta te vagy.”

Másutt meg éppen oldja – a lelkiismeret felébredése utáni fohással – az ellentétet:

„Szánd múltó sorsunk,
tőlünk fájó Földanyánk,
zárj majd magadba.”

A következő természeti csapásban meg éppen csattanóban fejeződik be a tartalmi ellentét:

„Homokviharban
nincs szivárvány az égen
béke jeléül.”

Humoros a megoldás:

„Cseresznyevirág!
Mennyire szeretnék,
ha teremnél is!”

Rezignált, belenyugvó humorú ez a haiku:

„Ne küzdj az idő
ellen, örök tavaszra
ráun az ember.”

A természeti képek nyilvánvaló életbölcseéseket hordoznak, de mélyebb üzenetünk csak az emberi tartományok viszonylataiban értelmezhetőek:

„Kiszáradt fákra
fészkek, bennük fiókák
visznek életet.”

„Méhek, bogarak!
Nem mindig a szép virág
rejt a nektárt.”

„Fakul idővel
a szép mezei virág,
mielőtt lehull.”

Ebben a történelmi témában a festőiség és a méltatlanság kapcsolata okozza a feszültséget, a „megvilágosodást”:

„Domb, fény és virág...”
A mélyben elfeledett
hősök pihennek.”

Itt az előzmény-következmény „ölelkező” játéka képezi az elmúlás szomorúságának sóhaját:

„Mennyi akarat
válik jámbor óhajjá,
ha fogytán erőnk!”

Másfél száznál több haikut írt le a költő! Van olyan köztük, amelyik a 21. századi /madár/influenza áldozatáról is tud szólni:

„Hófehér hattyú!
Sötét kór kényszerít le
ragadós sárba.”

A tanár úr könyve összességében azt bizonyítja, hogy írója jól nevelkedett a nagy elődök, Petőfi Sándor, Babits Mihály, Illyés Gyula és Weöres Sándor stb. emberségén, művészetén is, sőt részben általuk, az ő hatásuk alatt örökölt, illetve alakított ki magának stabil értékrendet. Ennek az értékrendnek fix etalonja, állandó, végleges és biztos mértéke pedig a humanum, az egyetemlegesen emberi. Halászi Aladár kiküzdött személyiségét nem hagyja kiüresíteni az egyre jobban globalizálódó világunkban sem. Közszolgálatát töretlen ma is.

Karcag, 2007. március 23.

Rideg István

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ	5
Csillagruhamba öltözöm!	7
VERSEK	8
<i>Fenyősrató</i>	8
<i>Falak</i>	9
<i>A tó</i>	10
<i>Villon búcsúja</i>	11
<i>Intés</i>	12
<i>Reménytelenül</i>	13
<i>Áradat</i>	14
<i>Hazafelé</i>	15
<i>Téren és időn (át)folyó</i>	16
<i>Március</i>	17
<i>Ha üzensz</i>	18
<i>Szavak</i>	19
<i>Karácsony, húsvét, pünkösöd</i>	20
<i>Tél közeleg</i>	21
<i>A költészet?</i>	22
<i>ALMAFA</i>	23
<i>Vadkörtefa</i>	24
<i>Hal-ballada</i>	25
<i>Álomba ébredünk</i>	26
<i>A pacsirtához</i>	27
<i>Szó I.</i>	28
<i>Szó II.</i>	31
<i>Sziromlevél</i>	32
<i>Ádám az Édenen kívül fohászkodik</i>	33
<i>Ég és föld háborúja</i>	35
<i>Egy öreg siráma</i>	36
<i>Rögökre ül a csönd</i>	37
<i>Az elítélt monológja</i>	38
<i>Mint esett leány</i>	39
<i>Építkezés</i>	40
<i>Ha szeretsz</i>	42
<i>Akkor</i>	43
<i>Veled, Petőfi</i>	45
<i>Jeleid</i>	46
<i>Dermedő világ</i>	47
<i>Halhatatlanság?</i>	48
<i>Képzavar</i>	49
<i>Ha csillag születik</i>	50
<i>Fázom veled</i>	51
<i>Igenevekkkel <u>korholva</u></i>	52
LIMERICKEK	53
<i>A disznó</i>	54
HAIKUK	55

FORDÍTÁSOK	92
<i>George Gordon Lord Byron: Stanzas for music</i>	92
<i>Georg Gordon Lord Byron: Stanzák zenére</i>	93
<i>John Keats: Stanzas</i>	94
<i>John Keats: Stanzák</i>	95
<i>Percy Bysshe Shelley: Ozymandias</i>	96
<i>Percy Bysshe Shelley: Ozymandias</i>	97
<i>Михаил Исаковский: Вечна</i>	98
<i>Mihail Iszakovszkij: Tavasz</i>	99
<i>Надежда Кондакова: Слово</i>	100
<i>Nagyezsda Kondakova: A szó</i>	101
<i>Михаил Лермонтов: Выхожу один я на дорогу</i>	102
<i>Mihail Lermontov: Magányosan járom az utamat</i>	103
<i>Александр Пушкин: „Во глубине сибирских руд...”</i>	104
<i>Puskín: Szibériai bányatély</i>	105
<i>Goethe: Über allen Gipfeln</i>	106
<i>Goethe: A vándor éji dala</i>	107
POÉTIKAI PITIK	109
RIGMUSOK.....	109
KANCSAL RÍMEK.....	114
SÍRFELIRATOK.....	118
EGYSZAVAS TALÁLÓS KÉRDÉSEK:.....	122
AFORIZMÁK	123
UTÓSZÓ	148

Kedves Olvasó!

Egyre nagyobb tisztelettel mondom ki a nevét: Olvasó, hisz' nő a világban a funkcionális analfabéták száma, akiket se jó, se szép szóval nem lehet rendszeres, értő olvasóvá alakítani az irodalomnak. Úgy megkülönböztően nehéz, hogy távol-keleti versformával próbálok hatni. A japán haiku egy lélegzetvétellel elolvasható, hiszen mindössze tizenhét szótagos vers. Ha csak annyi időt is szentel a tisztelt Olvasó az együttérzésnek, - gondolkodásnak, amennyi alatt fel tud villanni egy kép, egy gondolat,

akkor is megfejtődhet egy kozmológiai titok. E semmire rá nem érő, rohanó világunkban talán a haiku műfaja kínálja megragadni a pillanatot. Álljunk meg, nézzünk körül magunkon és hagyjuk hatni a valóságot, miközben rajta felejtettük tekintetünket a természet valamely csodáján.

A többi már csak technikai feladat, hogy vers szülessék. Hogy kötétté is válhasson az írás immár a kilencedikké -, ahhoz elengedhetetlenül szükség volt a tiszaujvárosi Önkormányzat, a Tiszaujváros Jövőjéért Alapítvány és a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár hathatós támogatására, amelyet örök hálával nyugtázok.

Személy szerint Venyigéné Makrányi Margit igazgatónőt illeti elismerés e kötet Borsodi Kalászos sorozatába illesztéséért, továbbá Dézsy Attilát a grafikákért, Rideg Istvánt a szakmai támogatásért, Vajda Évát a kötet szerkesztéséért.

A haikukon túl „hagyományos” verseket is talál a kedves Olvasó, sőt néhány műfordítást is.

A gondolati lírával rokonítottam az aforizmákat, azokat is szíves figyelmükbe ajánlom, és kérem, bocsássák meg a poétikai pitiket. Igaz, a néhol komor hangulatot árasztó verseket csak ők tudják kissé oldani. Legyen jó napjuk, amikor kézbe veszik könyvem, de máskor is!

Halászi Aladár